

Nguyên Tác: **NGỌA LONG SINH**

Xuân Thu Bút

TRƯỜNG THIÊN TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP KỲ TÌNH

---- & ----

Đã TỰ: **Bạch Lục**

HỒI 14

Tuyệt Kỹ Nàng Hắc Báo

Đ

ợi độ một khắc sau, Bạch Phong mới lạnh lùng hỏi:

- Có phải đúng là thuốc giải không?

Trì Thiên Hóa đáp:

- Vâng đúng.

- Thế bao giờ người mới nói ra cách liên lạc với đồng bọn?

- Hai chân hai tay tại hạ vẫn chưa cử động được, phu nhân có thể giải huyết cho tại hạ được chăng?

- Được lắm! Đồng Xuyên giải huyết cho y.

Đồng Xuyên vâng lệnh, hai tay vỗ liên vào bốn huyết đạo y. Trì Thiên Hóa từ từ đứng dậy, hai tay vung lên mấy cái rồi thở phào:

- Phu nhân, tại hạ xin nói, khi cần liên lạc tại hạ chỉ phát ra tín hiệu, họ sẽ tự tìm đến.

- Ở chỗ nào?

- Tùy chỗ nào tại hạ muốn, nhưng cần nhất là không để lộ dấu vết.

- Nếu như chúng không tìm đến thì sao?

- Tại hạ xin tận tâm tận lực, còn kết quả đạt được tới đâu, tại hạ không thể dự liệu được.

- Chỉ cần người tận tâm tận lực, dù không thành công đi nữa ta cũng không trách tội người.

- Vâng, đa tạ phu nhân.

- Nhưng nếu người âm mưu đen tối gì đó bị chúng ta phát giác là người tự tìm cái chết đấy.

- Phu nhân xin hiểu cho tại hạ, về việc này, nếu tại hạ bị bọn hắc báo kiếm sĩ biết, bọn chúng cũng chẳng tha mạng cho tại hạ đâu.

Bạch Phong gật đầu, xoay người nhìn Đồng Xuyên và Sở Tiêu Phong:

- Các con nghĩ xem ai nên đi theo tên tiểu tử này?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Điều ấy xin sư mẫu yên tâm, đệ tử đã bàn với sư huynh rồi.

Trì Thiên Hóa xen vào:

- Phu nhân xin cho tại hạ nói thêm một câu.

- Người cứ nói.

- Với lực lượng hiện nay của quý môn, e rằng rất khó đối phó với Hắc báo kiếm sĩ, tốt nhất là hãy nhờ Cái Bang giúp sức.

Sở Tiêu Phong đáp thay sư trưởng:

- Về việc ấy chúng ta tự lo được, không việc gì đến Trì huynh. Tại hạ chỉ muốn hỏi huynh đài mấy câu.

- Xin các hạ cứ hỏi.

- Nghe nói Trì huynh cũng là một trong những người tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang đêm hôm ấy?

- Đúng vậy!

- Từ đầu đến cuối Trì huynh đều có mặt ở hiện trường?

- Đúng!

- Trong mười hai sư huynh đệ chúng ta, có mười người ở lại sơn trang đêm hôm xảy ra biến cố ấy, nhưng lại chỉ có sáu xác chết, nghe nói hung thủ đã bắt cóc một người là tiểu sư đệ Tông Nhất Chí, thế còn nhị sư huynh, ngũ sư huynh và cửu sư đệ biến đâu mất?

Đó chính là điều mọi người đều quan tâm, nhưng cả Bạch Phong và Thành Trung Nhạc đều chưa đề cập tới. Trì Thiên Hóa gật đầu:

- Bọn họ đều còn sống cả.

Sở Tiêu Phong ngăn người:

- Cả ba sư huynh đệ vẫn còn sống cả ư?

- Đúng, tại hạ cũng biết Vô Cực Môn có mười hai đệ tử mà võ công cao nhất là đệ tử thứ nhất, thứ bảy và Tông Nhất Chí, cả Tông Nhất Chí cùng chưa phải là đối thủ của Hắc báo kiếm sĩ, vì vậy bọn chúng vẫn còn sống cả đến hôm nay là đều có nguyên nhân riêng.

Sở Tiêu Phong nói:

- Họ là gian tế chứ gì?

Trì Thiên Hóa cười nhạt:

- Cái ấy tại hạ chưa tiện nói, chư vị tự điều tra ắt biết.

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Đa tạ chỉ giáo.

Trì Thiên Hóa xoay nhìn Bạch Phong:

- Phu nhân, tại hạ chỉ phụ trách dẫn chư vị đi phát tín hiệu gặp bọn Hắc báo kiếm sĩ chứ không bảo đảm kết quả cuối cùng.

Bạch Phong gật đầu. Y nói tiếp:

- Vạn nhất chúng lỡ không tìm đến, phu nhân sẽ xử trí tại hạ ra sao?

- Người hy vọng ta xử trí ra sao?

- Tại hạ hy vọng không bị xử tội, có thể được chăng?

- Không được, nếu chúng tìm tới người khả dĩ an toàn rút lui, còn nếu chúng không xuất hiện.

Trì Thiên Hóa tiếp lời:

- Giết tại hạ chăng?

- Có thể cũng không đến nỗi giết người, người đừng quên ta là thê tử của Tông Lãnh Cường, suốt đời phu quân ta không hề nói sai một lời, không hề bội ước với ai lần nào. Ta đã hứa tha người, ta sẽ không giết người, bất quá ta vẫn có thể phế võ công người.

Trì Thiên Hóa biến sắc, run rẩy nói:

- Phu nhân, chư vị có thể sửa soạn lên đường ngay bây giờ được chứ?

Bạch Phong đáp:

- Được, chúng ta đi ngay.

- Hay lắm, xin một vị đi theo tại hạ.

Sở Tiêu Phong bước mau tới:

- Tại hạ sẽ đi theo các hạ.

Trì Thiên Hóa quay đầu nhìn lại thấy Sở Tiêu Phong đã thay một trường bào màu xanh thành một thư sinh. Thành Trung Nhạc và Đồng Xuyên cũng bước mau đến. Trì Thiên Hóa hỏi Sở Tiêu Phong:

- Các hạ là Sở Tiêu Phong đệ tử thứ bảy trong Vô Cực Môn phải không?

Chàng đáp:

- Đúng vậy, xem ra các hạ rất am tường nội tình Vô Cực Môn đến thế chắc cũng mất khá nhiều công phu?
- Ồ! Sở Tiêu Phong, huynh thật muốn gặp Hắc báo kiếm sĩ lắm ư?
- Lẽ nào các hạ còn hoài nghi gì nữa?
- Tại hạ xin được khuyên Sở huynh vài câu, gặp bọn Hắc báo kiếm sĩ e rằng không có lợi cho Vô Cực Môn và Sở huynh.
- Xin các hạ nói rõ hơn.

Hai người vừa đi vừa nói đã ra đến cửa, Trì Thiên Hóa ngấm ngấm quan sát, không thấy có một ai cảnh giác, y tự lấy làm kỳ quái nghĩ thầm:

- Bọn họ phải chẳng thật ý tha ta?

Bước ra khỏi cửa, đột nhiên Trì Thiên Hóa dừng chân, thở phào một hơi dài cười nói:

- Sở huynh biết hiện tại tại hạ có cảm giác gì không?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Hổ được về rừng chứ gì?
- Vâng, thực tại hạ có cảm giác khoan khoái ấy.
- Vô Cực Môn chúng ta vốn hành sự đường đường chính chính và rất tin người khác.
- Rất tiếc trong giang hồ muôn ngàn hiểm trá...
- Các hạ định dùng mưu trá gì?
- Cái ấy khó nói bây giờ lắm Sở huynh ạ.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Hy vọng các hạ không nên vọng động, sư mẫu tại hạ vẫn thường bồn tẩu giang hồ tất người đã có chuẩn bị.
- Vâng, vâng, phải lắm, vừa rồi chúng ta đang nói tới đâu nhỉ Sở huynh?
- Hình như các hạ lo sợ bọn Hắc báo kiếm sĩ xuất hiện?

Trì Thiên Hóa lắc đầu:

- Chư vị vì cừu hận bọn họ nên không chịu hiểu sự hung hãn của Hắc báo kiếm sĩ...

Sở Tiêu Phong không nói, Trì Thiên Hóa trầm ngâm một lát rồi tiếp:

- Sở huynh đã có lần nào gặp Hắc báo kiếm sĩ chưa?
- Tại hạ chưa hề gặp, chỉ nghe Hắc báo là một loại vật rất hung dữ.
- Đúng đấy, khi Hắc báo kiếm sĩ tấn công đối phương, hung dữ chẳng khác gì loại báo đen trong rừng, chúng không còn nhân tính gì nữa.
- Không còn tính người gì nữa ư?
- Hắc báo kiếm sĩ đều mặc áo đen toàn thân, kiếm thế đã xuất thủ hết sức vô tình, chẳng khác nào loài báo đen chỉ muốn ăn thịt người.
- Nói vậy, các hạ cũng là người như bọn ấy?
- Tại hạ vốn có ý mượn sức mạnh của họ giúp đỡ mình, nào ngờ trái lại bị bọn họ lợi dụng.

Hai người vừa đi vừa nói chàng đã ra tới đường lớn. Sở Tiêu Phong hỏi:

- Trì các hạ chuẩn bị chiêu tập bọn Hắc báo kiếm sĩ bằng cách nào?

Trì Thiên Hóa đáp:

- Chúng ta hãy đến Vọng Giang lâu trước.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Lại là Vọng Giang lâu, tửu lâu nổi tiếng ở Tương Dương này xem ra đã bị không ít nhân vật võ lâm lợi dụng.

Đến Vọng Giang lâu, Trì Thiên Hóa và Sở Tiêu Phong chọn một bàn, gọi rượu thịt. Sở Tiêu Phong không nói gì nhưng rất chú ý theo dõi cử động của Trì Thiên Hóa. Chàng thấy Trì Thiên Hóa gọi ba bát đĩa rồi cung kính rót rượu đầy vào chén. Sở Tiêu Phong lấy làm kỳ, lẽ nào còn có người đến nữa? Trì Thiên Hóa rót đầy ba chén rượu rồi nâng chén mời:

- Kính mời Trang đại ca một chén rượu.

Ai là Trang đại ca? Ghế trước rõ ràng trống không chứ nào có ai là Trang đại ca?

Sở Tiêu Phong kỳ lạ thầm trong bụng nhưng không lên tiếng hỏi. Nhìn nét mặt thành khẩn của Trì Thiên Hóa giống hệt như trước mặt y có Trang đại ca nào đó thật vậy.

Sở Tiêu Phong nâng chén uống cạn. Tửu lượng Trì Thiên Hóa rất khá, y uống cạn vò rượu rất mau lẹ mà trước mặt vẫn chưa có ai xuất hiện. Trong lòng

lấy làm hồ nghi, Sở Tiêu Phong đành cất tiếng hỏi:

- Vị nào là Trang đại ca mà sao không thấy tới?

Trì Thiên Hóa uống cạn một chén nữa rồi mới đáp:

- Hẳn đã tới rồi đó.

Họ Trì đứng bật dậy cất bước đi ra ngoài, Sở Tiêu Phong vội vàng đặt một miếng bạc vụn lên bàn rồi vội vã đi theo Trì Thiên Hóa, hình như y đã tính toán trước nên ra khỏi thành Tương Dương y đi thẳng về hướng đông nam. Trong chốc lát hai người đã đi hơn bảy tám dặm, địa thế càng lúc càng hoang vu, chung quanh không còn một bóng người.

Sở Tiêu Phong lẳng lặng theo sau, y không hỏi một lời. Đột nhiên Trì Thiên Hóa dừng chân xoay thân lại từ từ nói:

- Suốt dọc đường chúng ta đi có ai theo dõi không?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Không, ít nhất tại hạ không nhìn thấy.

- Tại hạ cũng không nhìn thấy...

Thần thái y rất nhàn nhã nhìn Sở Tiêu Phong:

- Huynh đài, chúng ta chia tay ở đây được rồi.

Sở Tiêu Phong cười nhạt:

- Đó là cách thoát thân của các hạ đấy ư?

Trì Thiên Hóa thản nhiên:

- Người quân tử rất dễ bị lừa, các đệ tử Vô Cực Môn của Sở huynh đều là quân tử, do đó các hạ bị tại hạ lừa.

Chàng cũng rất bình tĩnh:

- Vô Cực Môn đều là quân tử, điều ấy không sai, chỉ tiếc có một người không được quân tử lắm.

- Người ấy là ai?

- Chính là tại hạ.

Trì Thiên Hóa nhìn thăm dò Sở Tiêu Phong. Y mỉm cười:

- Sở huynh còn trẻ người non dạ lắm.

- Còn các hạ cũng đâu lấy gì làm già dặn?

Trì Thiên Hóa nở nụ cười gian trá:

- Tiểu huynh đệ ơi, huynh có thấy tại hạ đã trốn thoát khỏi thiên la địa võng một cách dễ dàng chưa?

- A! Các hạ không giữ lời hứa với chúng ta?

- Ô! Đây là cơ hội quá tốt, tại hạ rất muốn giữ lời hứa, nhưng lại không nỡ bỏ qua cơ hội này.

- Ý của các hạ là...

- Tại hạ nói thật, tại hạ chỉ muốn đào tẩu.

- Các hạ chẳng phải đã ước hẹn với bọn Hắc báo kiếm sĩ ư?

- Đúng thế nhưng bọn họ cũng đã ước hẹn nơi gặp với tại hạ rồi.

- Hiện tại, chúng ta nên đến nơi ước hẹn ấy chứ?

Trì Thiên Hóa ngẩng đầu nhìn sắc trời:

- Còn sớm, chỉ hai ba dặm đường nữa ta tới nơi.

- Nếu vậy tại hạ khuyên các hạ không nên đào tẩu làm gì.

Trì Thiên Hóa trừng mắt nhìn chàng:

- Một cơ hội tốt thế này mà không đào tẩu thì thật là ngốc. Trì mỗ không phải kẻ ngốc. Xin từ biệt.

Sở Tiêu Phong vẫn hết sức bình tĩnh:

- Thôi được, tùy các hạ nhưng nên nhớ dù ta không ngăn cản các hạ thì các đệ tử Cái Bang cũng khó dung tha các hạ, mà dù các hạ có lừa gạt được Cái Bang đi nữa cũng khó lừa gạt được bọn Hắc báo kiếm sĩ kia.

Trì Thiên Hóa buồn bã thở dài:

- Sở Tiêu Phong, nếu như tại hạ dẫn huynh đến gặp các Hắc báo kiếm sĩ, coi như Vô Cực Môn đã mất một đệ tử rồi đó.

- Tại sao vậy?

- Vì họ chắc chắn sẽ giết chết huynh.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Thiết tưởng các hạ không cần phải quan tâm đến sống chết của ta.

Trì Thiên Hóa lại thở dài:

- Sở huynh nhất định tìm chết tại hạ đành phải chiều ý. Đi thôi!

Sở Tiêu Phong lập tức đánh dấu lưu lại ký hiệu rồi cấp tốc chạy theo Trì Thiên Hóa. Thoáng chốc hai người đến một gian nhà tranh nằm giữa rừng thưa, đó là gian nhà bỏ hoang phế đã lâu vì nó ở chỗ quá hoang vu, chung quanh hai ba dặm không một bóng nhà nào khác. Trì Thiên Hóa chỉ gian nhà tranh ấy:

- Sở huynh nghe đây, bước chân vào gian nhà ấy nhất định huynh sẽ chết.

Sở Tiêu Phong quan sát gian nhà, chàng mỉm cười:

- Được! Chúng ta cứ vào thử xem sao!

Trì Thiên Hóa gật đầu dẫn chàng vào nhà. Sở Tiêu Phong đề vận chân khí ngấm ngấm chuẩn bị. Trong gian nhà không một lớp bụi mà còn bày một bộ bàn ghế bát tiên rất đẹp với đầy đủ các thứ gia cụ khác chẳng thích hợp với một gian nhà đã hoang phế chút nào. Trên bàn không có hạt bụi, sạch như lau chúng tỏ vẫn thường được lau chùi, thế nhưng trong nhà không một bóng người.

Sau khi cân nhắc tình hình, Sở Tiêu Phong chậm rãi hỏi:

- Trì Thiên Hóa, nơi đây là chỗ ở của bọn Hắc báo kiếm sĩ đấy ư?

Y đáp:

- Nơi ở của họ đều rất bí mật, trừ các Hắc báo kiếm sĩ ra không ai biết rõ. Nơi này chỉ là nơi mà họ ước hẹn gặp tại hạ vài lần trước mà thôi.

- Làm sao các hạ biết chúng hẹn với các hạ ở đây?

- Khi còn ở Vọng Giang lâu có một tên tiểu nhị đem đến ba chén trà, Sở huynh nhớ không?

- Đó là ký hiệu bí mật gì chẳng?

Trì Thiên Hóa tiếp lời:

- Đúng vậy, trong ba chén trà ấy có một chén không có thìa được đặt úp xuống.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Tại hạ hiểu rồi, đó là dấu hiệu để các hạ hẹn gặp bọn chúng.

- Đúng vậy!

Đột nhiên Trì Thiên Hóa biến sắc bật kêu lên vọng ra ngoài cửa:

- Chư vị huynh đệ đến rồi đấy ư?

Ba người mặc toàn y phục bằng da màu đen tuyền xuất hiện ngay trước cửa. Cả ba đều đeo trường kiếm sau lưng, vỏ kiếm màu đen bóng, cán kiếm cũng màu

đen bóng. Ba người đứng thành hình tam giác, trước một sau hai, mặt bịt khăn đen vẽ hình mặt con báo, chỉ để lộ hai mắt, hai tai, mũi và miệng.

Sở Tiêu Phong lạnh lùng bình tĩnh quan sát ba nhân vật ấy:

- Ba vị là những người tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang đêm hôm trước phải chăng?

Hắc báo kiếm sĩ đứng đầu tiên đáp:

- Xưa nay chúng ta không trả lời câu hỏi của địch nhân.

Sở Tiêu Phong cứ hỏi:

- Theo tại hạ biết trong thành Tương Dương có rất đông Hắc báo kiếm sĩ, sao lại chỉ có ba vị đến đây?

Tên Hắc báo kiếm sĩ đứng đầu lạnh lùng đưa mắt quét qua Trì Thiên Hóa:

- Họ Trì, người đã tiết lộ quá nhiều bí mật của chúng ta rồi đó.

Trì Thiên Hóa vốn đã sẵn ý sợ hãi, sắc mặt y càng tái nhợt, y cố trấn tĩnh đáp:

- Hãy nhớ chư vị đã hứa bảo vệ an toàn cho tại hạ, nhưng chư vị không giữ lời để tại hạ bị Cái Bang bắt giữ...

Hắc báo kiếm sĩ lạnh lùng cắt lời:

- Người không giữ bí mật cho chúng ta, người cũng không hề báo động cầu cứu. Vì một con nha đầu mà người ru rú trốn trong tiểu thạch thất.

Trì Thiên Hóa gào lớn:

- Im miệng, đó là việc riêng của tại hạ, không nằm trong phạm vi giao ước giữa chúng ta.

Lúc bấy giờ Sở Tiêu Phong phát hiện ra trên đỉnh trán mỗi chiếc khăn bịt mặt của bọn Hắc báo kiếm sĩ đều có thêu chìm một số hiệu, nhưng vì khăn bịt mặt ấy đầy những hoa văn chằng chịt, nên nếu không chú ý rất khó nhận ra sự thật, rất ít người nhận ra nó. Sở Tiêu Phong rất chú ý, chàng nghĩ rằng với y phục đồng dạng như nhau của chúng, tất phải có dấu hiệu gì đó để phân biệt và đại biểu cho thân phận của từng tên, nhờ vậy mà chàng phát hiện ra được số hiệu thêu kín áo ấy.

Tên Hắc báo kiếm sĩ đứng đầu có thêu số hiệu thứ năm, còn hai tên đứng sau là số bảy và số chín, như vậy có nghĩa là số hiệu càng nhỏ thân phận càng cao. Chợt nghe tên Hắc báo kiếm sĩ số năm lạnh lùng nói:

- Chính vì vậy chúng ta quyết định không bảo vệ cho người nữa, nhưng nếu người dám bang trợ kẻ địch, chúng ta sẽ giết chết người.

Sở Tiêu Phong xen vào mả mai:

- Đó là cách các vị đối xử với bằng hữu đó ư?

Hắc báo kiếm sĩ số năm “hùm” một tiếng:

- Còn cả người nữa cũng sẽ chết!

Sắc mặt Trì Thiên Hóa trắng lạnh, y run thân lão đảo như đứng không vững nữa. Sở Tiêu Phong bước lên đứng che trước mặt Trì Thiên Hóa, chàng mỉm cười:

- Ba vị bịt mặt giống đầu ba con báo quá!

Hắc báo kiếm sĩ số năm hất đầu ra lệnh, Hắc báo kiếm sĩ số chín vươn thân lên nhanh như điện chớp, tay hữu hất vung cao, ánh thép như luồng sét chém tới một kiếm. Tay áo Sở Tiêu Phong quét nhanh, toàn thân chớp nhoáng ra xa năm thước, thuận tay chàng kéo Trì Thiên Hóa theo. Hắc báo kiếm sĩ quả nhiên có phản ứng mau lẹ chẳng khác gì loài báo, thân hình hẩn chuyển động, kiếm chiêu liên tục phát ra.

Trong lúc lùì thân, dĩ nhiên Sở Tiêu Phong cũng đã rút trường kiếm. Một tiếng “choang” dữ dội, Sở Tiêu Phong hóa giải năm chiêu tấn công của Hắc báo kiếm sĩ. Chàng không phản kích vì Hắc báo kiếm sĩ số chín ấy không tấn công chàng nữa. Nhìn kiếm pháp của Sở Tiêu Phong ngăn chặn năm chiêu kiếm của tên Hắc báo kiếm sĩ, Trì Thiên Hóa chấn động. Y cũng là một trong những người tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang và đã từng giao đấu với đệ tử Vô Cực Môn, y biết rõ tuy Thanh Bình kiếm pháp có tinh diệu nhưng không dễ dàng hóa giải được liên tiếp năm chiêu tấn công của đối phương, và dường như tiềm lực chàng vẫn còn rất sung mãn. Y chưa hề được nhìn thấy kiếm pháp của Tông Lãnh Cương, nhưng vừa rồi Sở Tiêu Phong đã biểu lộ bản lãnh hơn người, chứng tỏ chàng là loại đệ tử kiệt xuất nhất của Vô Cực Môn.

Hắc báo kiếm sĩ số năm lạnh lùng ra lệnh:

- Các người cùng tấn công giết hai tiểu tử ấy cho ta!

Sở Tiêu Phong lạnh lẽo buông giọng:

- Các người đã bị bao vây mất rồi!

Tên Hắc báo kiếm sĩ số năm quát lớn:

- Tiến lên, giết chết y!

Hai Hắc báo kiếm sĩ tuân lệnh xuất thủ liền, khí lạnh lóe lên, hai lưỡi trường kiếm như hai mũi tên đan chéo chém tới. Thế kiếm hết sức lợi hại, đó là chiêu sát thủ “Song kiếm hợp bích” riêng của các Hắc báo kiếm sĩ, trong giang hồ rất hiếm người né tránh được chiêu kiếm này. Trì Thiên Hóa tự biết không đủ bản lĩnh đối địch nhân thân pháp Sở Tiêu Phong cực kỳ dị chỉ thoáng cái chàng đã xen thân vào giữa hai lưỡi kiếm đen xéo, kiếm không hề chạm người. Hai Hắc báo kiếm sĩ chớp nhoáng hoành ngang kiếm tấn công tiếp. Trận ác đấu bắt đầu diễn ra trong gian nhà.

Trì Thiên Hóa hít một hơi chân khí ngưng tụ công lực toàn thân, y chụp lấy một chiếc ghế cầm nơi tay chuẩn bị cơ hội giúp Sở Tiêu Phong. Bấy giờ y hoàn toàn nhận ra hoàn cảnh của y, Hắc báo kiếm sĩ quyết sẽ không tha mạng y và coi như y đã gắn liền số mạng mình vào số mạng Sở Tiêu Phong.

Tuy Sở Tiêu Phong đã biểu lộ chàng có võ công khác thường nhưng theo Trì Thiên Hóa dự đoán, tối đa chàng chỉ có thể cầm cự được khoảng năm mươi chiêu là cùng. Nhưng năm mươi chiêu đã nhanh chóng qua mà Sở Tiêu Phong vẫn hoàn toàn chưa có dấu hiệu gì thất thủ mà xem ra chàng vẫn ung dung nhàn hạ vượt xa đối thủ.

Trì Thiên Hóa cơ hồ không tin nổi sự thật trước mắt. Tuy tên Hắc báo kiếm sĩ số năm chưa xuất thủ nhưng hai ánh mắt sắc như đao của hắn vẫn theo dõi trận ác đấu. Đột nhiên có tiếng quát lớn:

- Dừng lại!

Một chiêu kỳ ảo của Sở Tiêu Phong đánh rơi kiếm trong tay tên kiếm sĩ số bảy rồi chàng lui mau lại ba bước. Tên kiếm sĩ số bảy ngậy thộn người ra và kiếm sĩ số chín cũng dừng tay. Xoay đầu nhìn ra đã thấy Trần Trường Thanh, Bạch Mai, Bạch Phong, Thành Trung Nhạc và Đồng Xuyên đã xuất hiện bên ngoài.

Kiểm chiêu ảo diệu của Sở Tiêu Phong khiến đấu pháp tốc chiến tốc thắng của bọn Hắc báo kiếm sĩ mất hết tác dụng. Bọn chúng vốn định sẵn trong vòng năm chiêu sẽ giết chết Sở Tiêu Phong và Trì Thiên Hóa, thế nhưng cuối cùng “Song kiếm hợp bích” lợi hại của chúng vẫn không giết được Sở Tiêu Phong khiến cả ba kiếm sĩ đều thất thần kinh ngạc, nên khi Sở Tiêu Phong dừng tay lùi lại chúng cũng không tấn công tới nữa.

Tên Hắc báo kiếm sĩ số năm xoay đầu nhìn Trần Trường Thanh, hắn hỏi:

- Lão là ai?

Trần Trường Thanh lạnh lùng đáp:

- Lão khiếu hóa là người của Cái Bang.

- Cái Bang đệ tử rất đông, thân phận lão ra sao?

- Lão khiếu hóa ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, ta chính là Cái Bang trưởng lão Trần Trường Thanh đây.

Tên kiếm sĩ Hắc báo “a” một tiếng:

- Nghe nói Bang chủ Cái Bang cũng đã đến đây! Trong giang hồ đa số đều sợ Cái Bang, nhưng Hắc báo kiếm sĩ không hề sợ đâu...

Tay tả hấn vẫn một cái hạ lệnh:

- Tiến lên, giết chết lão khất cái cho ta!

Kiếm sĩ số chín tuân lệnh xuất thủ, đột nhiên hấn tung chân tới một kiếm đâm thẳng vào ngực Trần Trường Thanh. Bây giờ tên kiếm sĩ số bảy cũng đã lượm kiếm lên hợp lực cùng tấn công. Trần Trường Thanh hít một hơi, lui lại ba bước. Thế kiếm của Hắc báo kiếm sĩ cực mau, đến nỗi Trần Trường Thanh không kịp chống đỡ. Đột nhiên một ánh kiếm tạt ngang đến chặn kiếm của Hắc báo kiếm sĩ số bảy, đồng thời với tiếng quát:

- Các ngươi là hung thủ đột kích Nghênh Nguyệt sơn trang?

Hắc báo kiếm sĩ “hừ” một tiếng:

- Ngươi là đệ tử Vô Cực Môn ư?

Người xuất kiếm ấy là Thành Trung Nhạc cũng cười gằn:

- Đúng vậy, tại hạ là Thành Trung Nhạc.

Kiếm sĩ số chín găm lên:

- Ngươi đáng chết lắm.

Kiếm của hấn đảo lộn lại tấn công Thành Trung Nhạc. Bạch Mai, Bạch Phong, Đồng Xuyên và Trần Trường Thanh đều lui lại quan sát kiếm pháp của bọn Hắc báo kiếm sĩ, chỉ nhận biết kiếm pháp chúng là loại dũng mãnh dị thường. Bạch Mai quan sát một lúc rồi thở dài, hỏi:

- Trần lão tử có nhận ra kiếm pháp gì đó không?

Trần Trường Thanh đáp:

- Bọn đeo mặt thú này vô cùng dũng mãnh đều là cao thủ đệ nhất giang hồ.

Bạch Mai nói:

- Ta muốn hỏi về chiêu lộ số võ công của chúng.

- Theo Bạch huynh, chiêu số ấy giống cái gì?

- Giống loài báo đen, lão khiêu hóa hãy nhìn thế tấn công mau lẹ của chúng hoàn toàn giống loài báo khi vồ mồi, báo là loài thú cực hung ác, lão phu đã từng thấy một con hắc báo ác đấu với một con sư tử, kết quả sư tử chết vì nanh vuốt của hắc báo.

Trần Trường Thanh gật đầu:

- Thế công của bọn này hung mãnh quả chẳng khác gì loài hắc báo thật.

Bên cạnh Đồng Xuyên lo lắng:

- Sư mẫu, e rằng sư thúc đánh không lại chúng, xin phép cho đệ tử xuất thủ.

Bạch Phong nhìn bọn kiếm sĩ lúc tung thân lúc xả kiếm, lúc vươn trảo hoàn toàn áp đảo Thành Trung Nhạc. Họ Thành bị đẩy vào thế thủ hoàn toàn. Thanh Bình kiếm pháp vốn là loại sát sở trường tấn công địch, thế mà hiện tại không hề phát huy được chút uy lực nào. Các chiêu thế của bọn Hắc báo kiếm sĩ rất quái dị, kiếm thế luôn luôn biến hóa phối hợp với nhau mau như gió cuốn, thân pháp chúng tiến tới nhanh nhẹn dị thường. Thành Trung Nhạc với Thanh Bình kiếm pháp chẳng còn công hiệu gì nữa.

Tên Hắc báo kiếm sĩ đang tấn công Thành Trung Nhạc đột nhiên phát ra một tiếng kêu quái dị tung thân áp sát đến. Thành Trung Nhạc nhất thời bị hoang mang miễn cưỡng vẽ kiếm thành một vòng đẩy địch nhân ra. Chiêu tấn công này của tên Hắc báo quái dị đến nỗi Bạch Mai đứng ngoài là người lão luyện giang hồ cũng không biết nên đối phó ra sao. Chỉ nghe một tiếng vũ khí ngân nga chạm nhau, tên kiếm sĩ Hắc báo chạy vòng quanh Thành Trung Nhạc một vòng rồi về vị trí cũ, mới nhìn qua tưởng rằng Thành Trung Nhạc đã dùng trường kiếm khắc phục được thế tấn công của đối phương lui về chỗ cũ, nhưng sự thật trên áo Thành Trung Nhạc đã bị chém rách nhiều nơi, máu tươi thấm ra dần. Bạch Phong tuốt kiếm lạnh lùng quát:

- Trung Nhạc, lui lại để ta lãnh giáo hần.

Đồng Xuyên cũng đã rút trường kiếm chuẩn bị xuất thủ. Thành Trung Nhạc van nài:

- Không hề gì, tiểu đệ chỉ mới bị thương nhẹ vẫn còn sức đấu tiếp, bọn này kiếm pháp quái dị, hoàn toàn chưa biết chiêu số ra sao.

Bạch Phong nghiêm giọng:

- Không! Chúng ta đều muốn thử kiếm chiêu bọn chúng để lỡ mai kia có

gặp chúng ta mới có thể ứng phó.

Lý lẽ bà rất hợp lý buộc Thành Trung Nhạc phải lui lại.

Đồng Xuyên trầm giọng:

- Sư mẫu, xin hãy để cho đệ tử.

Đột nhiên một thân ảnh vọt qua hai Hắc báo kiếm sĩ đến, Sở Tiêu Phong tươi cười:

- Sư huynh là thân phận chưởng môn tôn kính, cần gì động thủ với bọn này.

Chàng xoay lại nhìn Bạch Phong:

- Còn sư mẫu thân thế ngàn vàng càng không cần động thủ với bọn nửa người nửa thú ấy, tất cả xin để cho đệ tử lo liệu.

Bạch Phong hạ giọng:

- Tiêu Phong, chỉ một mình con.

Bạch Mai chặn lời:

- Phong nhi, hãy để cho Tiêu Phong lo liệu, nếu như y không đối phó được, các người tiếp tay cũng chưa muộn.

Bạch Phong tuân lệnh thân phụ lùi lại. Sở Tiêu Phong chậm chạp thu kiếm về nghiêm giọng nhìn ba kiếm sĩ:

- Ba vị, xin hãy tấn công ngay đi!

Tên kiếm sĩ số năm hừm lớn:

- Người đúng thật là đệ tử Vô Cực Môn đấy chứ?

Sở Tiêu Phong cười nhạt:

- Người hoài nghi ta chẳng?

- Kiếm pháp của người sử dụng không phải là kiếm pháp của Vô Cực Môn?

- Kiếm pháp Vô Cực Môn phong phú như trời bể, bọn người há biết hết được sao? Xuất thủ mau đi!

Tuy chàng nghiêm giọng nhưng không có một chút kích động nào, thần sắc cũng hết sức bình tĩnh. Tên Hắc báo kiếm sĩ số năm vẫn lạnh lùng nhìn chàng không ra lệnh xuất thủ. Sở Tiêu Phong khinh mạn:

- Với các người, tại hạ không cần rút kiếm, tùy các người lựa chọn, đánh tay cũng được, dùng kiếm cũng chẳng sao, hãy mau xuất thủ đi!

Hắc báo kiếm sĩ số năm vấy tay. Hắc báo kiếm sĩ số chín tung thân mau như ánh chớp, đó là một chiêu tấn công lợi hại tuyệt kỹ. Bạch Phong hoảng hốt kêu lên:

- Tiêu Phong cẩn thận.

Trong tiếng kêu chưa dứt chợt thấy thân hình của tên kiếm sĩ nhảy đến gần Sở Tiêu Phong bỗng nhiên nghiêng qua một bên rồi văng ra ngoài cửa gian nhà, một tiếng ầm rung chuyển, kiếm của hắn đâm phập vào thân cây cổ thụ, còn người hắn đập mạnh vào gốc cây khiến cành lá lay động. Ngực tên Hắc báo kiếm sĩ số chín ấy vỡ nát chết liền tức khắc. Điều kỳ lạ là khi tung thân tấn công Sở Tiêu Phong hắn lại không thể khống chế được thân pháp để đến nỗi bị văng ra cửa đập vào gốc cây quá mạnh mà chết. Đó là một việc không ai tưởng tượng được vì đối phương cũng là cao thủ đệ nhất. Bọn Hắc báo kiếm sĩ chấn động không hiểu tại sao lại xảy ra nỗi ấy, nhưng nhìn tới Sở Tiêu Phong vẫn thấy chàng đứng yên thần sắc nghiêm túc.

Bạch Phong ngẩn người kinh ngạc:

- Tiêu Phong, con không sao chứ?

Chàng đáp:

- Đệ tử rất khỏe.
- Con vừa giết chết tên kiếm sĩ ấy ư?
- Sư mẫu, hắn chết vì đập vào gốc cây.

Bạch Phong “à” một tiếng không hỏi nữa. Kiếm sĩ số năm lạnh lẽo gần giọng:

- Các hạ đã dùng thủ pháp gì giết bằng hữu của ta?
- Thủ pháp gì, các người chẳng nhìn thấy rõ ràng rồi đấy sao?

Kiếm sĩ ấy lạnh giọng:

- Thủ pháp các hạ rất quái dị, chúng ta không nhận ra.
- Chỉ là một biện pháp nho nhỏ thôi.
- Biện pháp thế nào?
- Người cứ xuất thủ ắt tự biết.
- Xuất thủ? Các hạ tưởng rằng các hạ nhất định thắng được chúng ta?
- Người không tin là thế?

Hắc báo kiếm sĩ số năm ấy đặt tay lên cán kiếm:

- Được lắm! Ta sẽ thử xem!

Tiếng nói chưa dứt, kiếm đã lọt vào tay, ánh sáng lóe lên chém tới ngực chàng. Sở Tiêu Phong nghiêng thân tránh qua kiếm ấy. Tên kiếm sĩ cười gằn một tiếng, trường kiếm chuyển động phát ra ba kiếm liên hoàn. Khi Sở Tiêu Phong đối với kiếm sĩ số chín chàng rất an nhàn nhưng đối phó với kiếm sĩ số năm này dường như có phần lúng túng. Chỉ thấy trường kiếm trong tay kiếm sĩ số năm ấy huy động liên hồi như bức bách Sở Tiêu Phong phải luống cuống lọt vào giữa vòng vây kiếm ảnh. Đột nhiên có hai tiếng “soẹt soẹt”, kiếm đã chém rách hai nơi trên tay áo Sở Tiêu Phong, máu thấm ra liền sau đó.

Bạch Phong hoảng kinh nghiêng thân định nhảy tới, Bạch Mai dường như đã liệu trước vội níu tay bà lại:

- Không nên can thiệp.

Bạch Phong vội kêu lên:

- Gia gia, Tiêu Phong đã bị thương.

Bạch Mai đáp:

- Ta biết, nhưng đó chỉ là vết thương ngoài da, y vẫn còn cầm cự được.

- Y đang nguy cấp, nếu không cứu y e rằng y sẽ chết vì tay tên Hắc báo kiếm sĩ ấy.

- Con tin chắc cứu được y chứ?

Bạch Phong lúng túng:

- Nhưng ít nhất con cũng phải cố sức.

- Không, nếu con tiến lên sẽ làm Tiêu Phong phân tâm, vả chăng kiếm pháp tên Hắc báo kia quá mau không có cơ hội cho con can thiệp đâu.

Bạch Phong thở dài cố lấy lại bình tĩnh, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy kiếm pháp Hắc báo kiếm sĩ càng lúc càng mau đang vây chặt Sở Tiêu Phong trong vòng kiếm quang. Đồng Xuyên đặt tay lên cán kiếm ngậm tụ chân khí như chỉ đợi cơ hội là xuất thủ. Trần Trường Thanh bước lại sát Đồng Xuyên hạ thấp giọng:

- Đồng chưởng môn nhân không nên xuất thủ, không cứu được Tiêu Phong mà còn hại y nữa đó.

Đồng Xuyên đáp:

- Lão tiên bối, công lực văn bối không cao, kiếm thuật cũng chưa tinh, xin lão tiên bối xuất thủ cứu Tiêu Phong.

- Nếu lão khiêu hóa ta mà đủ sức cứu y, ta đã xuất thủ rồi, nào còn phải đợi đến bây giờ?

- Hai chúng ta hợp lực được không?

- Cũng không đủ cứu y đâu.

- Lẽ nào chúng ta để cho sư đệ Tiêu Phong...

Trần Trường Thanh cắt lời:

- Cứ để một mình y đối phó may ra còn cơ hội, đừng nóng gấp quá, khi đến lúc đáng xuất thủ, lão phu tự sẽ xuất thủ.

Hoàn cảnh của Sở Tiêu Phong bấy giờ thật là tệ hại, kiếm quang của tên Hắc báo kiếm sĩ càng lúc càng mãnh liệt. Đột nhiên Sở Tiêu Phong chuyển thân hai cái thoát ra ngoài vòng kiếm quang của đối phương. Thân hình chàng chuyển hai cái nữa tới trước mặt Đồng Xuyên, tay phải chàng vươn ra chụp trúng cán Thanh Bình kiếm đeo trên vai Đồng Xuyên. Bạch Mai quát lớn:

- Đồng Xuyên buông tay!

Sự thực không cần Bạch Mai quát, dĩ nhiên Đồng Xuyên cũng buông tay đồng thời lui lại mấy bước. Kiếm thế lợi hại của Hắc báo kiếm sĩ đã đuổi tới nơi chém rách ống tay áo phải của Đồng Xuyên, có lẽ hắn muốn ngăn chặn không cho Sở Tiêu Phong mượn kiếm. Nếu Đồng Xuyên hơi do dự chút nữa tay phải chàng ắt bị chém trúng.

Sở Tiêu Phong đã lấy được Thanh Bình kiếm. Thành linh Hắc báo kiếm sĩ phi thân vọt cao lên hơn một trượng, chuyển thân khi còn lơ lửng trên không, đầu cúi xuống, chân giơ ngược lên lao vút xuống Sở Tiêu Phong. Thanh Bình kiếm như một ánh chớp dao ngược lên Hắc báo kiếm sĩ. “Cheng” một tiếng dữ dội, tiếp theo đó là một tiếng rú thảm khốc, kiếm quang hai bên kết lại thành tấm màn che khuất thân hình hai đối thủ.

Bạch Phong kinh hoảng rú lên:

- Tiêu Phong, con...

Một âm thanh trầm vọng ra:

- Sư mẫu, đệ tử vẫn an toàn.

“Bình” một tiếng, thi thể của Hắc báo kiếm sĩ văng bật ra ngã xuống đất, xác

lìa ra vì bị chém đứt đôi. Đối với Bạch Phong và Đồng Xuyên, đó quả là biến hóa không thể tưởng tượng. Tựa như vừa tỉnh khỏi giấc mộng. Bạch Phong vội bước lại:

- Hài tử ơi, con bị thương nặng lắm không?

Trên thân Sở Tiêu Phong có mấy vết kiếm, nửa tà áo đã bị rách hẳn, máu tươi thấm ra hoen đỏ. Tên Hắc báo kiếm sĩ số bảy còn sống sót sau một lúc ngắn người liền gầm lớn một tiếng, múa kiếm xông lên. Bạch Phong và Đồng Xuyên vô cùng kích động nhưng Bạch Mai và Trần Trường Thanh lại hết sức bình tĩnh, hai lão nhân đưa mắt nhìn cho nhau như ngầm trao đổi biện pháp ứng phó. Khi tên Hắc báo kiếm sĩ xông tới cũng đồng thời là lúc Trần Trường Thanh xuất thủ. Chỉ thấy ánh xanh lóe động, Trần Trường Thanh đã rút “Thanh đồng bồng” là vũ khí tùy thân. Đó chỉ là cây gậy dài không quá một thước hai, bình thường Trần Trường Thanh giấu nó trong thân rất khó nhận ra. Nếu không gặp cường địch, lão không bao giờ rút nó. Kiếm chiêu của Hắc báo kiếm sĩ hết sức hung mãnh buộc lão phải rút vũ khí. Chỉ nghe những tiếng sắt thép chạm nhau liên tục, hai nhân ảnh đan vào nhau rồi đột nhiên tách ra. Trần Trường Thanh đã chặn được thế công của Hắc báo kiếm sĩ nhưng vai lão cũng bị rách một kiếm, máu tươi ứa ra nhỏ tong tong xuống đất.

Bạch Mai cũng rút vũ khí, đó là hai vòng “Tử mẫu kim hoàn”. Bạch Phong, Đồng Xuyên chuyển thân đến. Đột nhiên Sở Tiêu Phong bước mau lại, nửa thân chàng đầm máu, đầu tóc tơi tả nhưng cước bộ vẫn ổn định, chàng nghiêng thân thi lễ:

- Xin Trần lão tiên bối lui lại nhường tên Hắc báo này cho văn bối. Qua mấy lần giao đấu, văn bối đã thông thuộc các chiêu kiếm biến hóa của chúng.

Trần Trường Thanh lo lắng:

- Thương thế của người không có gì đáng ngại chứ?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Chỉ là chút thương ngoài da, đa tạ tiên bối quan tâm.

Chàng chuyển thân giơ kiếm chỉ vào mặt tên kiếm sĩ số bảy:

- Người xuất thủ mau!

Hai mắt kiếm sĩ ấy đầy vẻ kinh sợ, hiển nhiên cái chết của tên Hắc báo kiếm sĩ số năm đã uy hiếp hẳn rất lớn. Hắc phát động thế chiêu tấn công. Thanh Bình kiếm trong tay Sở Tiêu Phong...

(thiếu một đoạn, trang 52, 53 cuốn 4)

- Ôi! Đáng lẽ chúng ta phải đề phòng hắc tự tử mới phải.

- Hắc ngậm độc được trong miệng, dù chúng ta có phòng bị cũng không ngăn được hắc tự tử.

Sở Tiêu Phong vội nói:

- Sư mẫu, dù hắc có sống nhất định cũng không khai gì hơn đâu.

Bạch Phong ngơ ngẩn:

- Nhưng ít ra may mắn cũng có thể hỏi được về tung tích Tông Nhất Chí.

Trì Thiên Hóa bước chậm đến nói tiếp:

- Hắc sẽ không bao giờ nói, trong bọn Hắc báo kiếm sĩ này có một giới luật rất đặc biệt, chỉ cần bị bộc lộ diện mục là phải tự tử lập tức.

Đồng Xuyên hỏi:

- Làm sao các hạ biết điều ấy?

Trì Thiên Hóa nói:

- Tại hạ có nghe bọn chúng nói, mỗi tên Hắc báo kiếm sĩ đều phải có ý định tuấn tiết mới được thu nhận.

Bạch Phong xoay nhìn Trì Thiên Hóa, lạnh lẽo như muốn đuổi y:

- Các hạ có thể đi được rồi đó.

Trì Thiên Hóa cười nhạt ôm quyền:

- Đa tạ phu nhân, tại hạ cáo từ.

Đợi Trì Thiên Hóa đi khuất, Sở Tiêu Phong mới nói:

- Bạch lão tiền bối, văn bối có điều cầu xin...

Bạch Mai mỉm cười cắt lời:

- Tiêu Phong, người cứ nói.

- Xin lão tiền bối và Trần lão tiền bối mau báo cho Bang chủ Cái Bang.

Trần Trường Thanh gật đầu:

- Đúng! Ta sẽ đem chuyện này báo cho Bang chủ biết để người chuẩn bị.

Bạch Mai cũng gật đầu:

- Ta sẽ đi với Trần lão.

Hai lão nhân vội vàng chuyển thân đi ra. Đợi hai lão nhân khuất hẳn Bạch Phong mới hạ giọng hỏi:

- Tiêu Phong, người cố ý cho gia gia ta đi, phải không?

Sở Tiêu Phong cung kính:

- Xin sư mẫu tha tội, đệ tử Môn chủ cùng sư mẫu, sư thúc và chưong môn sư huynh thương lượng một chuyện.

- Chuyện gì vậy?

- Người của Vô Cực Môn còn quá ít do đó từ nay chúng ta không ai có quyền thương vong nữa.

- Đúng.

- Theo con kiếm pháp của bọn Hắc báo kiếm sĩ lấy giết người làm chính, bất kể trong trường hợp nào chúng cũng chỉ nhằm mục đích giết người, loại kiếm pháp ấy rất khó phá giải được, vì vậy đệ tử nghĩ ra một cách phá giải nhưng kiếm chiêu của đệ tử chưa thông thuộc nên cần nghiên cứu cùng sư thúc và sư huynh.

Ai cũng biết đó chỉ là lời khiêm nhượng của Sở Tiêu Phong, Bạch Phong đáp:

- Ta hiểu rõ dụng tâm của con. Tiêu Phong, chẳng trách nào khi sư phụ thu nhận con đã rất yêu quý con và con cũng không phụ lòng người...

Sở Tiêu Phong sợ hãi quỳ xuống đất:

- Đệ tử không dám, đệ tử không dám.

Bạch Phong đưa tay đỡ chàng lên:

- Tiêu Phong, mau đứng dậy, ta nói đó là thật.

- Đệ tử quả không dám.

- Tiêu Phong, con còn nhớ trước khi chết sư phụ con nói gì chứ?

- Di ngôn của sư phụ, đệ tử ghi tạc trong lòng.

- Hay lắm, sư phụ con nói, con không bị ước thúc bởi môn quy Vô Cực Môn nữa, vì vậy con không cần quá giữ gìn.

Đột nhiên Thành Trung Nhạ mở miệng:

- Tiêu Phong, lúc này kiếm chiêu của sư diệt có phải là kiếm chiêu của Thanh Bình kiếm hay không?

Sở Tiêu Phong lắc đầu:

- Không phải.

Đồng Xuyên ngạc nhiên:

- Tiêu Phong, chúng ta ở gần nhau cả chục năm nay rất ít khi xa nhau, sư đệ đã học được kiếm pháp nọ lúc nào sao ta chẳng biết một chút gì?

Sở Tiêu Phong trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Không dám dấu chưởng môn sư huynh, mấy chiêu kiếm pháp ấy tiểu đệ đã học được trong một cuốn sách, không có ai chỉ điểm cho tiểu đệ, bởi vậy khi thi triển không được thông thạo lắm. Bất quá lúc nãy khi đối địch tiểu đệ mới phát hiện kiếm chiêu ấy đúng là khắc tinh của kiếm pháp bọn Hắc Báo Kiếm Sĩ, vì vậy tiểu đệ mới có gan muốn cùng sư huynh và sư thúc nghiên cứu mấy chiêu kiếm ấy để sau này lấy nó đối phó với bọn Hắc Báo Kiếm Sĩ.

Đồng Xuyên gật đầu:

- Tiêu Phong, trong lòng ta vốn không coi sư đệ như những đệ tử bình thường trong Vô Cực Môn, đối với Vô Cực Môn, sư đệ vừa là khách vừa là bằng hữu, sư đệ không bị môn quy ước thúc gì cả.

- Chưởng môn sư huynh, điều ấy...

Đồng Xuyên cắt lời:

- Tiêu Phong, điều ấy đối với sư đệ và đối với Vô Cực Môn chẳng những không có hại mà chỉ có lợi, sư đệ không cần nhiều lời.

Sở Tiêu Phong e ngại:

- Thôi, chúng ta không bàn chuyện ấy nữa, hãy bàn về mấy chiêu kiếm pháp kia đã.

Thành Trung Nhạc hỏi:

- Tất cả kiếm pháp ấy có mấy chiêu?

Sở Tiêu Phong hơi trầm ngâm:

- Ba chiêu!

- Chỉ có ba chiêu thôi ư?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Vâng, tuy chỉ có ba chiêu nhưng nó biến hóa rất phức tạp, tập luyện nó cũng chẳng phải dễ dàng. Tiểu đệ xin vẽ đồ hình xuống đất trước rồi sẽ thuyết minh về biến hóa của nó, sau đó sư huynh và sư thúc sẽ luyện tập.

Mất hết nửa giờ Sở Tiêu Phong mới thuật xong kỹ càng sự biến hóa của ba chiêu kiếm pháp. Chỉ có ba chiêu kiếm pháp mà Bạch Phong, Thành Trung Nhạc và Đồng Xuyên luyện mãi đến nửa đêm mới tạm gọi là thông thạo nửa phần.

Đó là ba chiêu cực lợi hại, trong công có thủ, trong thủ có công, mỗi một chiêu kiếm đều độc lập nhưng nếu thi triển xuyên suốt cả ba chiêu thì uy lực càng tăng thêm gấp bội. Khi ba người lý hội được diệu dụng của ba chiêu kiếm ấy, ai nấy đều say mê luyện tập.

Sở Tiêu Phong thấy trời đã vào canh ba, chàng mới thở phào nhẹ nói:

- Sư mẫu, sư thúc, ngày mai hãy luyện tiếp, các vị đã thuộc sự biến hóa của nó.

Thành Trung Nhạc thu kiếm lại:

- Quả là ba chiêu ảo diệu, không biết xuất xứ nó là ở đâu?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Trong cuốn sách ấy không nói rõ xuất xứ của kiếm chiêu, chính vì vậy tiểu diệt mới có ý tưởng hơi kỳ dị này không biết có nên nói ra hay không?

Đồng Xuyên nói:

- Sư đệ có ý tưởng gì?

- Tiểu đệ có ý đem ba chiêu kiếm pháp ấy hòa nhập vào trong Thanh Bình kiếm pháp và tạm gọi tên là “Thanh Bình tam tuyệt kiếm”, không biết ý của chưong môn sư huynh thế nào?

Đồng Xuyên rất cảm động, nhưng tính tình chàng vốn ngay thẳng không tiện ưng thuận, mắt nhìn tiểu sư đệ, xúc động nói:

- Tiêu Phong, Thanh Bình kiếm pháp được thêm ba chiêu ấy thật là uy lực tăng rất nhiều, nhưng... nhưng... đây là kiếm pháp của sư đệ riêng được, sư đệ không dấu mà đem ra công khai đã là có khí độ rộng rãi hơn người, nếu gia nhập vào Thanh Bình kiếm pháp, bị môn quy Vô Cực trói buộc há chẳng thiệt thòi cho sư đệ lắm sao?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Chưong môn sư huynh, tiểu đệ xuất thân từ Vô Cực Môn, học được ba chiêu kiếm ấy cũng là trong Vô Cực Môn, tiểu đệ sẽ không truyền cho ai khác, xin sư huynh thành toàn cho tiểu đệ thu thập ba chiêu kiếm ấy để thỏa mong ước của tiểu đệ.

Đồng Xuyên gật đầu:

- Được lắm, ta chấp thuận nhưng sư đệ có biết sự hạn chế khi đem nó hòa nhập vào Thanh Bình kiếm pháp chưa?

———— oOo —————

HỒI 15

Thấm Hiểm Vạn Hoa Viên

ở Tiêu Phong đáp:

- Đệ biết, tuyệt kỹ của Vô Cực Môn nếu không phải là đệ tử của Vô Cực Môn không ai được học, chỉ có chủ môn nhân là người có quyền lực chọn lựa người truyền thụ.

- Tiêu Phong, điều ấy rất trọng yếu, ta là chủ môn nhân tất phải nghiêm cẩn chấp hành môn quy.

- Điều ấy tiểu đệ hiểu rất rõ, ba chiêu kiếm pháp ấy đã hòa nhập vào trong Thanh Bình kiếm pháp rồi, tiểu đệ quyết không được truyền cho bất cứ ai nữa, tất cả xin nghe chủ môn nhân quyết định.

- Được! Tiểu đệ đã nói thế chúng ta sẽ giữ lời.

Sở Tiêu Phong cúi thân:

- Đa tạ chủ môn sư huynh thành toàn.

Đồng Xuyên thở dài, hai chấp lại trước ngực:

- Sư phụ quả nhiên có thần thông đã sắp đặt cho sư đệ thoát ly bảo môn.

Sở Tiêu Phong vội cắt lời:

- Không! Sư huynh, tiểu đệ vẫn là đệ tử Vô Cực Môn.

- Cái ấy, ta hiểu rõ, trong Vô Cực Môn, sư đệ là nhân tài kiệt xuất, chúng ta rất hân hoan vì có sư đệ, nhưng sư phụ đã di ngôn đặt sư đệ ra ngoài môn qui Vô Cực Môn, sư đệ đã biết sư huynh ta là người chấp hành rất nghiêm quy giới, nhưng vì lệnh sư phụ, ta quyết không ép buộc sư đệ bất cứ điều gì. Chúng ta vẫn là huynh đệ với nhau. Tiêu Phong, sư đệ hãy hiểu cho khổ tâm ấy của ta, trong lòng ta, ta không dám coi sư đệ là người Vô Cực Môn nữa.

- Tiểu đệ hiểu rõ, sư huynh, tiểu đệ hiểu rõ.

Bấy giờ, đột nhiên có đệ tử Cái Bang trung niên hấp tấp bước vào cung kính thưa:

- Xin ra mắt Đồng chủ môn nhân.

Đồng Xuyên hỏi:

- Có việc gì?

Tên đệ tử Cái Bang ấy cung thân:

- Hồi bẩm chuởng môn nhân, có một người bị trọng thương, thân đầy máu muốn cầu kiến người của quý môn.

Đồng Xuyên ngạc nhiên:

- Y không nói tên?

Cái Bang đệ tử nói:

- Y tự xưng là Trì Thiên Hóa.

- Được! Mau mời y vào đây.

Đệ tử Cái Bang “vâng” một tiếng, chuyển thân đi ra. Sau một lát, hai đệ tử Cái Bang khiêng một tấm ván rộng đi vào. Trì Thiên Hóa toàn thân đầm máu nằm trên tấm ván ấy, hai mắt y nhắm chặt, mặt y cũng đầy máu không nhìn rõ. Hiện trạng vết thương trên đầu y ra sao nhưng chắc là thương thế không nhẹ. Đồng Xuyên bước vội tới:

- Trì Thiên Hóa, người vẫn ở Tương Dương sao?

Trì Thiên Hóa mệt mỏi mở hai mắt:

- Tại hạ thoát thân không nổi, bị bọn chúng đuổi theo.

Bạch Phong chặn lời:

- Bọn Hắc báo kiếm sĩ xuất thủ vô tình, tại sao chúng lại không giết người?

Trì Thiên Hóa thở mệt nhọc:

- Có người cứu tại hạ.

- Ai cứu người?

- Tại hạ không nhận ra là ai, khi tại hạ sắp chết dưới kiếm bọn Hắc báo kiếm sĩ người ấy xuất hiện kịp thời, cứu tại hạ...

Nói đến đó vết thương bị động, y cất tiếng rên đau đớn. Đồng Xuyên hỏi:

- Thương thế người xem ra khá nặng.

Trì Thiên Hóa nói:

- Vâng! Tại hạ bị trúng bảy kiếm, bốn kiếm trên thân, hai kiếm ở chân và một kiếm ở đầu.

Bạch Phong thở dài:

- Trì Thiên Hóa, người nghĩ người còn sống được nữa không?
- Hiện tại tại hạ vẫn có thể sống.

Đồng Xuyên vội nói:

- Người cũng là một trong người hung thủ tập kích Nghênh Nguyệt sơn trang, nói cho cùng, người cùng là kẻ thù của chúng ta.

- Các hạ có ý định trả thù.
- Chẳng lẽ không được ư?
- Được chứ, bất quá...

Bạch Phong cắt lời:

- Ta đã hứa tha người, từ nay hay nhất là người hãy lìa xa đây. Thế nhưng lần này là ngoại lệ, người đã quay về đây gặp chúng ta ắt có gì muốn nói?

- Tông phu nhân, bọn Hắc báo kiếm sĩ phần lớn vẫn còn ở trong thành Tương Dương đấy. Vì vậy theo tại hạ suy đoán, Tông Nhất Chí vẫn còn ở trong thành Tương Dương.

Bạch Phong gật đầu:

- Rất có lý, vì nếu chúng rời bỏ Tương Dương làm sao qua mắt được Cái Bang và Bài Giáo?

Trì Thiên Hóa run giọng:

- Theo tại hạ có một nơi rất có khả năng là nơi giam giữ Tông Nhất Chí.
- Đó là nơi nào?
- Các vị có nghe tên Vạn Hoa Viên bao giờ chưa?
- Vạn Hoa Viên rất nổi tiếng, đương nhiên có nghe.

Trì Thiên Hóa thở phào:

- Hãy đến đó mà tìm Tông Nhất Chí.

Bạch Mai vội nghiêm giọng:

- Vạn Hoa Viên chủ là người quen cũ của ta, người ấy trung hậu thành thật và không phải là người trong giới võ lâm.

- Đó chỉ là bề ngoài.
- Chúng ta phải đến đó truy tìm ư?

- Nếu đã công khai không bằng ngâm tra xét, vả chẳng các Hắc báo kiếm sĩ xuất thủ mau tuyệt kỳ!

- Người cho rằng bọn Hắc báo kiếm sĩ ẩn thân trong Vạn Hoa Viên?

- Tất nhiên... tất nhiên... chỉ có Sở thiếu hiệp là mới có đủ bản lĩnh đối phó với bọn chúng.

———— o0o ————

Vạn Hoa Viên là một khu vườn lớn rộng chẳng khác nào khu rừng nhỏ, bình thường mỗi ngày nơi đây có hàng trăm du khách đến thưởng ngoạn kỳ hoa dị thảo. Nhưng hôm nay tình hình khác hẳn, Vạn Hoa Viên vắng vẻ như một rừng hoang, không một bóng du khách, cũng chẳng có ai canh gác vườn như thường lệ. Tòa “Tam thanh quán” xây dựng giữa Vạn Hoa Viên tòa, ngang dãy dọc và vắng lặng như tờ. Khi một hàng người bước vào “Tam thanh quán” đột nhiên có tiếng động kéo kẹt, trên vách cạnh một tượng thần mở ra cánh cửa và một nữ đạo sĩ trẻ tuổi mặc áo bào xanh chậm rãi bước ra, tay nữ đạo sĩ ấy lay động cán phát trần lạnh lẽo nghiêm túc nhìn hàng người gồm có Sở Tiêu Phong, Thành Trung Nhạc và hai đệ tử Cái Bang:

- Các vị vào đây tìm kiếm cái gì thế?

Thành Trung Nhạc đáp thẳng:

- Tìm người.

- Người nào?

- Theo tại hạ biết trong Vạn Hoa Viên này rất đông người, nhưng tại sao hôm nay lại chẳng thấy ai?

Nữ đạo sĩ trẻ tuổi đáp:

- Nơi đây vốn rất đông người nhưng hôm nay chính là ngày họ về nhà nghỉ ngơi hết rồi.

Thành Trung Nhạc hỏi:

- Xin cho biết đạo hiệu của nữ đạo trưởng.

- Chúng ta vốn chưa quen biết cần gì phải hỏi đạo hiệu của ta?

- Nữ đạo trưởng, tại hạ muốn xin thỉnh giáo một chuyện.

- Các hạ cứ nói.

- Sau đạo quán này còn có gì khác phải chăng?

- Các hạ cho rằng có gì?

- Nữ đạo trưởng từ bên cạnh bức tường bìa đi ra, tự nhiên bên trong phải có gì nữa chứ?

- Trong ấy chỉ là phòng ngủ của ta, chư vị không tin mời vào xem.

-Ồ! Trong ấy chỉ có một mình nữ đạo trưởng thôi ư?

- Đúng! Chỉ có một mình ta.

Thành Trung Nhạc nhún vai:

- Thật khó tin quá.

- Chư vị không tin ta vậy muốn làm gì?

Thành Trung Nhạc quay nhìn Sở Tiêu Phong:

- Tiêu Phong, chúng ta phải đối phó sao đây?

Nữ đạo sĩ trẻ tuổi chắt lưỡi:

- Ta hiểu rồi, các vị e trong phòng ngủ của ta có độc chứ gì?

Thành Trung Nhạc nói:

- Chúng ta bôn tẩu giang hồ tất nhiên phải nên cẩn thận.

- Thôi được, ta sẽ chứng minh cho các vị xem.

Nàng bước tới đẩy cửa, giữa thanh thiên bạch nhật nhìn rất rõ, bên trong cánh cửa là một gian phòng nhỏ chỉ bày một cái giường và một bộ bàn ghế. Nữ đạo trưởng hỏi:

- Chư vị nhìn rõ rồi chứ? Hay là cứ vào thử xem.

Chung quanh đều là tường vách nhìn qua là thấy hết, ngoài các giường không có gì là vật khả nghi nữa cả. Sở Tiêu Phong ngưng mắt nhìn, đột nhiên chàng giở tấm chăn trên giường lên, dưới gầm giường có một lỗ trống lớn. Âm thanh lạnh lùng của nữ đạo sĩ vang lên:

- Nếu như các hạ chưa tin cứ chui xuống gầm giường xem.

Sở Tiêu Phong bình thản:

- Đa tạ nữ đạo trưởng.

Hai tay chàng ấn thần lực di động cái giường qua một bên. Sở Tiêu Phong liếc mắt nhìn thấy thân sắc nữ đạo sĩ tưởng vẫn không có gì thay đổi. Nào ngờ nữ

đạo trưởng đột ngột hỏi:

- Chư vị là người ở đâu?

Thành Trung Nhạc đáp:

- Chúng ta đều là người ở Vô Cực Môn.

- Ta chẳng cần biết Vô Cực Môn là cái gì nhưng các vị xem ra đều là người trẻ tuổi hào khí, sao lại áp bức ta đến thế?

Sở Tiêu Phong đứng một bên quan sát dãy giường, Thành Trung Nhạc ngấm vận công chuẩn bị đề phòng nữ đạo sĩ kia xuất thủ đột ngột. Bấy giờ Sở Tiêu Phong vừa nhìn thấy ở một góc tường có một viên đá xanh kỳ dị nằm rất không đúng chỗ, viên đá ấy đầy bụi bám hình như lâu rồi không ai chạm tới nó. Chàng đưa tay chạm vào viên đá, đột nhiên có nhiều tiếng chuyển động. Tất cả ai nấy chuẩn bị đối phó. Nữ đạo trưởng hơi biến sắc nở nụ cười gượng gạo:

- Không ngờ nơi đây lại có cơ quan bí mật, bản đạo trú ngụ ở đây đã lâu mà hoàn toàn không biết gì. Xem ra nơi đây không nên ở thêm nữa.

Chuyển thân, nữ đạo sĩ ấy bỏ ra ngoài, Thành Trung Nhạc vội hành thân chặn đường:

- Nữ đạo trưởng chưa được đi, nếu nữ đạo trưởng bỏ đi, chẳng là muốn chôn chúng ta trong này ư?

- Nếu bản đạo nhất định cứ đi thì sao?

- Nữ đạo trưởng tất phải dùng võ công mới đi được.

Nữ đạo sĩ cười gằn một tiếng:

- Các vị là nam tử mà định lăng nhục kẻ tu hành ta ư?

- Không còn cách nào khác, xin nữ đạo trưởng tha lỗi.

Đột nhiên nữ đạo trưởng vung tay, trong tay áo ánh sáng lóe lên bắn thẳng tới Thành Trung Nhạc. Khoảng cách giữa hai người rất gần, cái vung tay của nữ đạo sĩ lại mau như điện chớp thực sự không dễ né tránh. May mà Thành Trung Nhạc sẵn sàng phòng bị, thân hình chuyển mau lướt ra ba bước. Ánh sáng lướt qua vai Thành Trung Nhạc cắm phập vào bức vách sau lưng, đó là lưỡi trủy thủ dài độ ba tấc.

Nhẹ thở một tiếng, Thành Trung Nhạc từ từ nói:

- Nữ đạo trưởng còn gì để nói nữa không?

Nữ đạo sĩ cười diễm lệ:

- Không cần, không ngờ các vị cũng có bản lĩnh khá đấy.

Nàng từ từ cởi áo đạo bào bên ngoài để lộ ra mảnh áo bên trong màu đỏ có thêu một đóa hoa mẫu đơn trước ngực.

Thành Trung Nhạc bật kêu:

- Thì ra cô nương là Hồng Mẫu Đơn.

Nữ nhân áo đỏ gật đầu:

- Ta đã bị các vị biết rõ xuất xứ nên đành bỏ áo đạo bào này đi là hơn.

Thành Trung Nhạc nói:

- Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn là ba vị xưa nay chưa hề rời nhau nữa bước, cô nương đã ở đây còn hai cô nương nữa đâu?

- Hai tỷ muội ta ở trong này, các hạ cứ vào đó mà xem.

Bấy giờ ở góc tường đã mở ra một cánh cửa nhỏ hẹp chỉ đi lọt một người. Sau cánh cửa ấy có những gì không thể nào biết được. Thành Trung Nhạc cẩn dạn:

- Tiêu Phong hãy lưu tâm. Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn là những nhân vật nổi tiếng giang hồ, bản lĩnh hơn người không nên sơ ý.

Hồng Mẫu Đơn mỉm cười:

- Ở nơi này chúng ta đâu dám xưng là bản lĩnh hơn người.

Sở Tiêu Phong vội xen lời:

- Cô nương, bí mật đã lộ, có lẽ cô nương đừng nên dấu diếm gì nữa.

Hồng Mẫu Đơn liếc mắt đưa tình với Sở Tiêu Phong:

- Các hạ muốn hỏi ta về chuyện gì?

- Tại hạ muốn biết cô nương có phải là người của Vạn Hoa Viên không?

- Ta đang ở Vạn Hoa Viên, các hạ cho rằng còn chưa phải là người của Vạn Hoa Viên nữa sao?

- Nói như vậy là cô nương thừa nhận?

- Cứ cho là thừa nhận thì có sao nào?

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Cô nương đã thừa nhận là người của Vạn Hoa Viên, có lẽ cũng nên thừa

nhận cả chuyện khác nữa.

- Nhưng là chuyện gì? Có nhiều chuyện ta cũng không biết và có chuyện tuy ta biết nhưng không thể nói ra.

- Tại hạ cần biết chủ nhân Vạn Hoa Viên này là ai?

- Điều ấy ta có biết nhưng không thể nói.

- Cô nương xin bỏ chuyện ấy, trong Vạn Hoa Viên này phải chăng có nơi giam giữ người?

- Giam giữ người nào?

- Một tù phạm quan trọng.

- Có.

- Ở đâu.

- Dưới đất, tất cả các nơi quan trọng trong Vạn Hoa Viên đều nằm ở dưới đất.

- Cô nương có thể dẫn đường cho tại hạ được chăng?

- Có thể, nhưng địa đạo này rất khác với những địa đạo khác.

- Vì vậy chúng ta mới cần cô nương dẫn đường.

- Dù có ta dẫn đường cũng không phải hết nguy hiểm.

- Nếu lỡ có nguy hiểm người chết trước tiên chắc là cô nương.

- Tính mạng một mình ta đổi lấy bốn người các hạ cũng được giá lắm rồi.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Cô nương lắm rồi, đâu phải cả bốn chúng ta đều đi theo cô nương.

Đột nhiên không đợi nàng đáp, chàng xuất thủ chớp nhoáng điểm vào hai huyệt đạo nàng, đồng thời nghiêm giọng:

- Đi mau!

Hồng Mẫu Đơn biến sắc mặt:

- Đi đâu bây giờ đây?

- Hãy mau dẫn đường tới chỗ giam người.

- Ai theo sau ta?

- Tại hạ.

Chàng quét mắt nhìn Thành Trung Nhạc và hai bằng hữu Cái Bang.

Hồng Mẫu Đơn gật đầu:

- Tất nhiên bọn chúng sẽ cho người đuổi theo giết ta. Nhưng tại sao các hạ phải quan tâm đến ta như thế?

- Cô nương, chúng ta đã lỡ cùng chung một số phận, nếu cô nương bị bọn Vạn Hoa Viên đuổi theo truy sát sao bằng thà chết ở ngay tại đây?

Hồng Mẫu Đơn thở dài:

- Sống được thêm ngày nào hay ngày ấy.

- Nếu như chúng đuổi theo chúng ta, chúng ta có sống càng thêm đau khổ, sao bằng chết ngay tại đây?

- Tiểu huynh đệ có ý thật đấy chứ?

- Tại hạ nói thật.

- Tiểu huynh đệ, lần này coi như ta đã phản bội Vạn Hoa Viên, mai kia nhờ tiểu huynh đệ giúp cho ta ẩn thân trong Cái Bang may ra sẽ yên thân, thế lực của Vạn Hoa Viên tuy rất lớn nhưng chúng không dám đối kháng với Cái Bang đâu.

- Điều ấy sợ rằng không tiện, tại hạ xuất thân ở Vô Cực Môn, nếu lại đầu nhập vào Cái Bang chẳng những phạm vào điều cấm kỵ lớn nhất võ lâm, mà ngay đến, theo quy giới môn phái, Vô Cực Môn cũng không thể tha thứ cho tại hạ được. Lúc ấy kẻ thù của cô nương lại có thêm cả Vô Cực Môn nữa.

- Người võ công cao nhất Vô Cực Môn là Tông Lãnh Cương đã chết. Nghênh Nguyệt sơn trang cũng đã bị tiêu hủy, các hạ còn sợ gì nữa?

- Cô nương nói vậy là chưa biết, Vô Cực Môn còn chưởng môn sư huynh của tại hạ.

Hồng Mẫu Đơn cắt lời:

- Ta không cần hiểu, ta sẽ dẫn các hạ đi cứu người, bất quá có hai điều kiện mà các hạ cần hứa với ta. Thứ nhất Vô Cực Môn sẽ phải bảo vệ an toàn cho ta.

- Còn thứ hai.

- Thứ hai ta muốn được vĩnh viễn ở bên với các hạ, dù làm thị tì cho các hạ ta cũng cam tâm.

Tình thế bắt buộc, mục đích trước mắt của chàng là phải cứu cho được Tông Nhất Chí, chàng đành gật đầu thay cho câu trả lời ưng thuận. Hồng Mẫu Đơn đưa tay nhẹ ấn một nút cơ quan nữa, một cánh cửa đột ngột mở ra. Hồng Mẫu Đơn cúi đầu vọt thân chớp nhoáng vào trong. Sở Tiêu Phong bám sát theo nàng. Đó

là một đường thông đạo khác, nó rất ngắn nên hai người mau lẹ đi đến cuối cùng, nơi ấy có một bức vách chắn ngang. Hồng Mẫu Đơn lại ấn nút bí mật mở một cánh cửa nữa. Cứ như thế họ đi qua sáu đường thông đạo, cuối cùng Hồng Mẫu Đơn hạ giọng xuống dặn:

- Sở công tử, hai tỷ muội của tiện thiếp võ công phi thường, công tử nên cẩn thận.

Chàng gật đầu:

- Tại hạ ghi nhớ, cô nương yên tâm.

Hồng Mẫu Đơn dẫn chàng xuống dãy bậc cấp đến trước một cánh cửa sắt lớn. Nàng gõ một tiếng ngắn hai tiếng dài có lẽ đó là dấu hiệu. Bên trong vọng ra tiếng hỏi, âm thanh rõ ràng là của nữ nhân:

- Tam muội đấy ư?

Hồng Mẫu Đơn đáp:

- Dưới địa đạo này, ngoài tiểu muội còn có ai nữa?

Cánh cửa sắt mở rộng, Hồng Mẫu Đơn lách thân vào, Sở Tiêu Phong bám sát theo nàng vào theo. Cánh cửa sắt mau chóng...

(thiếu một đoạn trang 93 - 96 cuốn 4)

- Tam muội dẫn tên này đến đây là có dụng ý gì?

- Tiểu muội đã được y chấp thuận thu nạp chúng ta làm tì thiếp.

Lục Hà trợn mắt:

- Thu nạp cả ba chúng ta làm tì thiếp ư?

- Vâng, Sở chúng ta có võ công cực cao, lại là người nhân nghĩa, nhị vị tỷ tỷ nghĩ mà xem, chúng ta cứ cam tâm ở đây làm tì đòi cho Cảnh nhị công tử mãi hay sao?

Lục Hà cười nhạt:

- Ta chưa tin võ công y lợi hại đến thế. Nhị muội, hãy xuất thủ thử y xem sao?

Hoàng Mai đáp liền:

- Tiểu muội tuân lệnh!

Câu đáp chưa dứt, tay nàng vung tới nắm chỉ công quắp vào cổ tay Sở Tiêu Phong. Chàng vội trảm tay tránh chiêu tấn công ấy, nắm ngón tay chàng đảo lộn,

nhanh như điện chớp chụp được vào cổ tay Hoàng Mai, đồng thời lạnh lùng nói:

- Cô nương xuất thủ có hơi chậm đấy!

Hoàng Mai ngẩn người:

- Đại tỷ, tên tiểu tử này quả không tầm thường.

Sở Tiêu Phong cười nhạt buông tay thả Hoàng Mai ra, chàng đưa mắt quay sang Lục Hà:

- Đại cô nương, có cần thử nữa không?

Lục Hà đáp:

- Tiểu tử ngươi hãy chuẩn bị đối địch với ba chúng ta.

Rồi quay sang Hồng Mẫu Đơn:

- Tam muội, ý muội thế nào?

Hồng Mẫu Đơn đáp:

- Dù ba tỷ muội ta có liên thủ cũng không đối địch lại y, đại tỷ không nên thử làm gì.

Lục Hà chau mày:

- Ý của tam muội là không muốn liên thủ với chúng ta?

Hồng Mẫu Đơn cúi đầu:

- Xin đại tỷ lượng thứ.

Đột nhiên Lục Hà lướt thân lên đánh liên tiếp ra ba chưởng, thân hình Sở Tiêu Phong chỉ hơi lắc lư đã chớp nhoáng tránh hết ba chưởng ấy. Lục Hà gật gù:

- Quả nhiên là cao cường.

Hồng Mẫu Đơn nói:

- Đại tỷ, bây giờ đã tin lời tiểu muội chưa?

- Tam muội, ta tin rồi, tam muội có tin chắc y thắng được Cảnh nhị công tử không?

- Dù không thắng được đi nữa chúng ta cũng quyết tử chiến một phen ở Vạn Hoa Viên này.

Lục Hà trầm ngâm:

- Lần này ba chị em ta bội phản Cảnh nhị công tử đi theo Sở công tử, việc tối hiểm nguy, tốt nhất đã quyết định thì nên thi hành ngay. Chúng ta đi thôi.

Sở Tiêu Phong vội vàng lên tiếng:

- Đại cô nương, còn việc cứu Tông Nhất Chí sư đệ của tại hạ thì sao?

Lục Hà gật đầu:

- Ta xin lập công ra mắt Sở công tử, Sở công tử cứ ở lại đây chờ đợi với Hồng Mẫu Đơn, chỉ cần ta và Hoàng Mai là đủ cứu Tông Nhất Chí về đây rồi.

Lục Hà và Hoàng Mai ra đi. Quả nhiên chưa tới một giờ sau hai nàng quay về, trên tay ôm một người bất tỉnh nhân sự, trên mặt đầy cát bụi lem luốc, nhưng Sở Tiêu Phong cũng nhận ngay ra ngay đó là Tông Nhất Chí. Chàng hết xúc động ôm quyền vái tạ Lục Hà:

- Xin đa tạ đại ân của đại cô nương.

Lục Hà đặt Tông Nhất Chí xuống đất, chậm rãi nói:

- Không biết y bị uống độc dược hay bị điểm huyết. Sở công tử hãy nhìn thử xem.

Sở Tiêu Phong quỳ xuống quan sát Tông Nhất Chí rất kỹ, chỉ thấy Tông Nhất Chí nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bạch nhưng hơi thở bình thường, trong nhất thời chàng không phán đoán được Nhất Chí bị hôn mê là bởi độc dược hay là bị kẻ địch điểm huyết. Hồng Mẫu Đơn cũng ngồi xuống quan sát với chàng, nàng trầm ngâm nói:

- Theo tiểu muội quan sát, người này chính bị điểm huyết.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Ba vị cô nương, nhân lúc này bọn Vạn Hoa Viên chưa phát hiện ra chúng ta, chúng ta nên lập tức rời khỏi nơi đây, ý ba vị thế nào?

Lục Hà đáp:

- Sở công tử không nên khách sáo, từ bây giờ trở đi số phận ba chị em ta đều giao cho công tử quyết định, chỉ cần công tử ra lệnh một tiếng, dù có nhảy vào lửa chị em ta cũng không dám cãi.

Sở Tiêu Phong ngẩn người, chàng có cảm giác trách nhiệm đè nặng hai vai. Vô Cực Môn là môn phái chính đại nếu như thâm nạp ba nữ ma nổi tiếng giang hồ này tất sẽ là một việc chấn động võ lâm và ảnh hưởng lớn đến thanh danh Vô Cực Môn. Bây giờ chàng mới nhớ ra tầm nhìn xa rộng của sư phụ, trước khi tắt thở, người đã cho chàng ly khai khỏi Vô Cực Môn để chàng tiện hành động tùy ý chứ không bị môn quy trói buộc. Nếu không có điều ấy chàng nào dám tự tiện

đáp ứng thu nhận ba nữ nhân này, và làm sao dễ dàng tìm được tiểu sư đệ như bây giờ? Quả là trên đời có nhiều chuyện không thể dự liệu trước được.

Chàng vội thúc giục:

- Ba vị cô nương, chúng ta mau mau rời khỏi đây, tại hạ muốn sư mẫu nhìn thấy tiểu sư đệ trước rồi sẽ tìm cách giải khai huyết đạo cho y.

Lục Hà xoay sang ra lệnh cho hai tiểu muội:

- Nhị muội, tam muội, chúng ta hãy thay đổi y phục, đem theo vũ khí, từ nay chúng ta sẽ khôi phục tên tuổi của “Giang hồ tam chỉ hoa”.

Ba nữ nhân mau chóng thay đổi y phục, bên ngoài họ đều khoác trường bào. Lục Hà áo màu lục, Hoàng Mai áo vàng và Hồng Mẫu Đơn áo đỏ.

Ba người dẫn theo Sở Tiêu Phong ôm Tông Nhất Chí trong tay đi theo con đường địa đạo cong queo ra khỏi cửa nhỏ. Khi mắt mọi người sáng lên, đột ngột có tiếng quát:

- Dừng lại, người nào đó?

Lại một âm thanh khác vọng gọi:

- Tiêu Phong sư đệ.

Người xuất hiện chính là Đồng Xuyên. Sở Tiêu Phong vội gọi lớn cho Đồng Xuyên bước mau tới. Đồng Xuyên hấp tấp hỏi:

- Thất sư đệ ôm ai trong tay đó?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Đại sư huynh, chính là Nhất Chí sư đệ.

Giọng của Đồng Xuyên như run rẩy:

- Là Nhất Chí sư đệ ư? Sư đệ đã tìm ra y đấy ư?

- Vâng, nhưng không phải là công của tiểu đệ đâu, chính toàn nhờ đại ân của ba vị cô nương đây cả.

Đồng Xuyên đưa mắt nhìn Lục Hà:

- Là ba vị cô nương này?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Vâng! Chính là ba cô nương này.

Đồng Xuyên vội vàng ôm quyền thi lễ:

- Đa tạ ba cô nương.

Lục Hà mỉm cười:

- Không! Các hạ không nên cảm tạ chúng ta.

- Ba cô nương có đại ân cứu giọt máu duy nhất của sư phụ chúng ta, tất cả Vô Cực Môn phải cảm tạ chư vị.

- Các hạ là...

Sở Tiêu Phong vội đỡ lời:

- Đây là đại sư huynh của tại hạ, và cũng chính là chủ môn nhân hiện nay của Vô Cực Môn.

Lục Hà vén ống tay áo vái dài:

- Lục Hà xin bái kiến chủ môn nhân.

Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn cũng vái dài theo Lục Hà. Đồng Xuyên hoảng hốt:

- Ba vị cô nương, xin đứng dậy.

Lục Hà kính cẩn:

- Lần đầu tiên được gặp chủ môn nhân tất phải có đại lễ tham kiến.

Đồng Xuyên xua tay:

- Ba vị cô nương, Vô Cực Môn chúng tôi chịu ân ba cô nương, đâu dám nhận lễ?

Lục Hà lắc đầu:

- Không dám, không dám, chúng tiểu muội đều là người của Sở công tử... xin hết sức tận lực vì Vô Cực Môn.

Đồng Xuyên biến sắc mặt:

- Cô nương nói là người của Sở công tử là nghĩa thế nào? Tiêu Phong đệ...

Sở Tiêu Phong vội nói:

- Đại sư huynh, vì muốn cứu sư đệ, tiểu đệ phải tòng quyền ứng biến, do đó đành bằng lòng thu nhận họ...

Đồng Xuyên thở dài một tiếng:

- Đệ không cần nói nữa. Tiêu Phong đệ không phải chịu bó buộc bởi môn quy, ta dù là chủ môn sư huynh cũng không có quyền ép buộc sư đệ, nhưng

bất cứ ai cũng nên tự hạn chế, sư đệ lấy một lúc ba cô nương...

- Sư huynh hiểu lầm tiểu đệ rồi.

Lục Hà cũng xen vào:

- Chưởng môn nhân, chúng tôi chỉ là nha hoàn của Sở công tử mà thôi.

Đồng Xuyên càng ngạc nhiên:

- Nha hoàn, như vậy làm sao được?

Hoàng Mai nói:

- Có gì mà không được, đó là do chúng tôi tự nguyện làm nha hoàn cho Sở công tử.

Sở Tiêu Phong tiếp lời:

- Đại sư huynh, ba vị cô nương đây là người của Vạn Hoa Viên thế nhưng họ đã dẫn tiểu đệ đi cứu sư đệ và cho tiểu đệ biết khá nhiều bí mật của Vạn Hoa Viên, nhất định Vạn Hoa Viên sẽ không tha thứ cho họ bởi vậy tiểu đệ muốn chúng ta phải bảo vệ họ.

Đồng Xuyên gật đầu:

- Ta sẽ phát tín lệnh gọi các đệ tử Cái Bang tới tiếp dẫn Tông Nhất Chí về an dưỡng.

Không đợi chàng dứt lời nhiều bóng người đã xuất hiện, trong đó có cả Bạch Mai và Trần Trường Thanh. Sau khi nhờ hai đệ tử Cái Bang hộ tống mang Tông Nhất Chí quay về trong thành Tương Dương, tất cả ở lại Vạn Hoa Viên chờ hoàng hôn buông xuống.

Trong ánh nắng tà dương có tiếng sáo trúc rú lên đột ngột rất cao vọng tới rồi không hiểu từ phương hướng nào đã xuất hiện một lão nhân áo đen râu trắng phát phơ dài tới ngực. Bốn đệ tử Cái Bang vội vàng rút gươm đao chặn trước mặt lão nhân, một đệ tử Cái Bang gầm lớn:

- Lão trượng đừng cậy võ công cao cường mà uy hiếp chúng ta.

Lão nhân lạnh lùng đảo mắt:

- Các ngươi là người của Cái Bang đấy ư?

Trần Trường Thanh tiến lên một bước:

- Cứ nhìn y phục lão khiêu hóa ta đây là đủ biết, cần gì các hạ phải hỏi?

Lão nhân áo đen lạnh nhạt:

- Lão phu và quý bang không oán không thù, vì sao các người lại ngăn đường lão phu?

Trần Trường Thanh đáp:

- Lão khiếu hóa ta nửa đời bôn tẩu giang hồ tất cả người ai có tên tuổi lão phu đều có nghe tên, còn các hạ...

Lão nhân áo đen chặn lời:

- Lão phu không phải người giang hồ và cũng rất ít xuất hiện trong giang hồ.

- Trời sắp hoàng hôn, cửa vườn đã đóng, các hạ tìm đến vào giữa đêm là có việc gì?

Lão nhân áo đen lạnh lùng:

- Địa bàn này đâu phải thuộc quyền Cái Bang?

- Lão huynh, lão khiếu hóa ta không biết lão huynh nhưng ở đây có ba nữ nhân biết lão huynh đó, lão huynh có cần gặp họ chăng?

Lão nhân áo đen giật mình:

- Ba nữ nhân nào nhận biết lão phu?

- Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn.

Lão nhân lại giật mình lần nữa:

- Chúng ở đâu?

Lão vừa buột hỏi câu ấy tức khắc nhận ra đã lỡ miệng nhưng không thể sửa được nữa. Sở Tiêu Phong mỉm cười gọi lớn:

- Ba vị cô nương đã ưng thuận theo tại hạ, sớm muộn thế nào cũng phải công khai, có gì mà sợ nữa. Mau ra đây!

Thì ra ba nữ nhân Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn đã vội ẩn thân sau một gốc cây lớn, nghe tiếng gọi của Sở Tiêu Phong, ba người đành đi ra. Lục Hà đi trước, theo sau là Hoàng Mai và Hồng Mẫu Đơn. Hai ánh mắt lão nhân áo đen ngưng nhìn ba nữ nhân, nhìn một lúc rồi lão lạnh lẽo:

- Ba con nha đầu này ấy ư? Lão phu nào có quen biết.

Sở Tiêu Phong nói:

- Lục Hà, người ta không quen biết ba cô nương, còn các cô nương có biết lão nhân đây không?

Lục Hà đáp:

- Tiệp thiếp nhận ra chắc chắn, dù lão ấy có tự biến thành tro than, tiệp thiếp cũng nhận ra.

-Ồ! Lão nhân ấy là ai?

Lục Hà đáp gọn:

- Chính là Cảnh nhị công tử.

———— o0o ————

HỒI 16**Kiếm Pháp Ảo Đảo Cảnh Nhị Công Tử**

ở Tiêu Phong gật đầu:

- Quả nhiên là không ngoài dự liệu của tại hạ. Các hạ chính là chủ nhân Vạn Hoa Viên?

Lão nhân giận dữ:

- Người nói nhảm nhí gì đó? Lão phu chưa hề gặp bọn nha đầu này?

Lục Hà bình tĩnh:

- Nhị công tử, đừng nói công tử chỉ mới dùng thuật dịch dung, dù công tử...

(thiếu một đoạn, trang 117, 118 cuốn 4)

Cảnh nhị công tử nghiêm giọng:

- Trong vòng ba chiêu mà tiểu tử vẫn tránh được, công tử ta sẽ phục người là cao thủ. Còn hai chiêu nữa đó!

Hắn buông tiếng thở dài gần tiếp luôn:

- Người hãy lưu tâm tiếp chiêu thứ hai của ta!

Hữu chiêu hắn vung lên từ từ đẩy ra. Chiêu thứ nhất mau như điện chớp, chiêu thứ hai lại chậm chạp dị thường. Nhưng Sở Tiêu Phong có cảm giác khác hẳn, chỉ biết chiêu lần này như chụp xuống bảy huyết đạo trên toàn thân chàng, bất cứ huyết đạo nào cũng như bị tấn công cùng lúc, trong nhất thời chàng không dự đoán được hắn sẽ tấn công nơi nào? Chàng đang lúc ngạc nhiên, chiêu thế đang chậm chạp đột nhiên biến thành mau lẹ đập vào trước ngực chàng. Sở Tiêu Phong vọt cao thân lên lùi về sau năm thước. Chiêu thế không đập trúng chàng nhưng ngực chàng vẫn cảm thấy đau nhói.

Chiêu thế đang chậm đột nhiên biến thành mau ấy suýt nữa là đánh trúng chàng. Cảnh nhị công tử biến sắc, hai mắt hắn dán chặt vào người chàng:

- Người lại tránh được chiêu thứ hai.

Sở Tiêu Phong bình thản:

- Rất may tại hạ chưa thụ thương.

- Thật là kỳ quái, tại sao người không trả đòn?
- Vì nghe khẩu khí khoa đại của các hạ, tại hạ đâm ra hiếu kỳ...
- Còn một chiêu nữa, người nên đặc biệt lưu tâm.

Chàng mỉm cười:

- Cảnh nhị công tử, tại hạ quyết tâm thử xem ba chiêu của các hạ có gì kỳ bí, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có quyền xuất thủ phản kích, các hạ cũng nên lưu tâm một chút đấy.

- Đệ tử Vô Cực Môn mà nghiêm nhiên tiếp được Cảnh mỗ hai chiêu, nói thật, Cảnh mỗ khó mà tin có chuyện ấy.

- Đó là vì kiến thức nhỏ hẹp của các hạ. Thanh Bình kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân, đâu phải người ngoài dễ biết?

Cảnh nhị công tử cười ha ha:

- Thanh Bình kiếm pháp của Vô Cực Môn có một trăm lẻ tám chiêu biến hóa rất phức tạp, một chiêu biến thành ba lần thành ba trăm mười tám thức, nhưng trong võ lâm vẫn chưa đáng gọi là tuyệt kỹ gì đáng kể.

Sở Tiêu Phong cả kinh nghĩ thầm, tại sao hắn lại am hiểu Thanh Bình kiếm pháp đến thế. Nội tâm chàng rất kinh dị, nhưng biểu hiện vẫn bình tĩnh cười nhạt:

- Các hạ bình luận bất quá chỉ là phần bên ngoài, môn phái nào cũng có những bí mật mà người ngoài không hiểu hết được.

Hai người tuy đã tạm dừng động thủ, nhưng đối đáp không kém khẩn trương. Cảnh nhị công tử phân vân ra mặt:

- Chẳng lẽ Thanh Bình kiếm pháp còn có biến hóa gì đặc dị nữa sao?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Cảnh nhị công tử, có lẽ các hạ cũng có quan hệ với bọn Hắc báo kiếm sĩ của Vạn Hoa Viên đấy chứ?

- Người muốn ta thừa nhận cái gì?

- Như vậy tại hạ không cần nói cho các hạ biết về tinh túy của Thanh Bình kiếm pháp nữa làm gì.

- Thực ra thừa nhận với người cũng chẳng hề gì, bọn Hắc báo kiếm sĩ có một phần do ta lãnh đạo.

- Kiếm pháp của bọn Hắc báo ấy tinh diệu đến đâu các hạ thừa biết thế,

nhưng bọn chúng đều chết vì Thanh Bình kiếm pháp.

Cảnh nhị công tử cười khẩy:

- Ta không tin Thanh Bình kiếm pháp có uy lực hạ gục được các Hắc báo kiếm sĩ của ta.

- Vì vậy tại hạ mới nói các hạ chỉ biết phần bên ngoài của Thanh Bình kiếm pháp mà thôi.

Cảnh nhị công tử biến sắc:

- Có thật bọn Hắc báo kiếm sĩ đều chết vì Thanh Bình kiếm pháp không?

- Các hạ vẫn chưa tin?

Cảnh nhị công tử ngưng mắt nhìn Sở Tiêu Phong một lúc:

- Không ngờ trong Vô Cực Môn lại còn có bí mật.

Đột nhiên hần phi thân vọt lên chuồng phong phát ra đập tới. Chiêu thế lần này mau lẹ và nguy hiểm. Sở Tiêu Phong không kịp tránh né, chàng cũng cấp tốc phi thân lên cao phát chuồng ra nghênh tiếp. Như hai sáo sao xẹt, hai người đối chuồng trên không trung. “Bình” một tiếng, hai thân hình thay đổi phương vị, rơi xuống đất. Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Uy lực bao chiêu vừa qua của các hạ, tại hạ chưa nhận ra có gì hơn người.

Cảnh nhị công tử đáp:

- Không ngờ Vô Cực Môn có nhân tài thế này, mà chúng ta không biết được người trước đây, đúng là lầm lẫn lớn.

Sở Tiêu Phong vẫn cười:

- Hiện tại các hạ vẫn còn cơ hội, cần gì phải ân hận?

- Ta vẫn chưa tin Vô Cực Môn lại có thể dạy thành một tài năng như người.

- Tại hạ phải hiểu ý câu ấy như thế nào?

- Tất cả võ công các phái ta đều hiểu biết tường tận, chỉ trừ sự biến hóa phức tạp của võ công Thiếu Lâm, nhất là võ công Vô Cực Môn xưa nay ta vẫn không thêm quan tâm.

- Võ công của tệ môn không dám so sánh với võ công Thiếu Lâm tự, nhưng nếu đối phó với kiếm pháp của bọn Hắc báo kiếm sĩ, Thanh Bình kiếm pháp lại có công hiệu hơn nhiều.

- Ta chưa hiểu trong Thanh Bình kiếm pháp có bao nhiêu chiêu có thể đối

phó với Hắc báo kiếm sĩ, trừ phi quý phái còn giữ bí mật nào đó.

- Thì ra các hạ chưa biết gì về Thanh Binh kiếm pháp mà bất cứ môn đệ Vô Cực Môn nào cũng phải tập luyện.

Cảnh nhị công tử cả mừng:

- Hay lắm! Đợi ta gọi bọn Hắc báo kiếm sĩ đến đây xem các người đối phó ra sao. Người đã tiếp được ba chiêu của ta, ta có thể thả cho người đi được rồi đó.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Các hạ tha cho tại hạ đi? Hay là các hạ muốn đi?

Bấy giờ Thành Trung Nhạc, Đồng Xuyên cũng đã chặn hết đường lui của Cảnh nhị công tử. Hắc cười khẩy:

- Sao? Các người định vây hãm công tử ta?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Cảnh nhị công tử, các hạ nói luyện thuyên nửa ngày và cũng đã đánh ba chiêu chưởng lực mà không dọa nạt được gì chúng ta. Nay định nói một câu mà đuổi chúng ta đi được hay sao? Hay là các hạ đã sợ?

- Ý của người là...

- Tại hạ rất muốn lãnh giáo kiếm pháp của các hạ, không biết các hạ có vui lòng chỉ giáo?

- Kiếm pháp ư?

- Đúng, tại hạ đã lãnh giáo chưởng pháp của nhị công tử, vì vậy tại hạ còn muốn lãnh giáo cả kiếm pháp nữa.

- Ta rất ít khi sử dụng vũ khí, nếu như người muốn ta xuất thủ ta xin dùng tay không tiếp người vài chiêu kiếm.

- Các hạ cuồng vọng đấy, hay thử nếm mùi vị của kiếm pháp Vô Cực Môn xem sao, nhưng tại hạ xin nói trước, bất cứ lúc nào các hạ cảm thấy không thể đối địch cứ nói một tiếng tại hạ sẽ vui lòng đợi các hạ rút vũ khí.

Cảnh nhị công tử cười ha hả:

- Sở Tiêu Phong, người hãy đánh bại Nhị công tử ta cái đã rồi lớn lối cũng chưa muộn.

Sở Tiêu Phong nắm lấy chuôi kiếm:

- Nhị công tử hãy lưu tâm.

Hốt nhiên chàng đâm tới một kiếm. Chàng chớp nhoáng triển khai kiếm pháp quả nhiên đó là Thanh Bình kiếm pháp, hình như Cảnh nhị công tử đã quá quen thuộc với biến hóa của Thanh Bình kiếm pháp nên dễ dàng khai giải được các chiêu tấn công của Sở Tiêu Phong, một trăm lẻ tám chiêu kiếm pháp sử dụng hết, rất mau Sở Tiêu Phong dùng thế tấn công:

- Các hạ quả nhiên thông thạo các yếu quyết của Thanh Bình kiếm pháp.

Cảnh nhị công tử mỉm cười:

- Thanh Bình kiếm pháp bất quá chỉ có như thế thì đâu có gì gọi là tân kỳ nhưng ta vẫn lấy làm kỳ lạ.

- Có gì kỳ lạ!

- Thanh Bình kiếm pháp tuy chỉ có một trăm lẻ tám chiêu nhưng biến hóa phức tạp, ít nhất cũng biến thành vài trăm chiêu, tại sao người chỉ thi triển có một trăm lẻ tám chiêu?

- Vì các hạ biết về Thanh Bình kiếm pháp chỉ có bấy nhiêu...

- Chẳng lẽ Thanh Bình kiếm pháp còn có chiêu thuật gì khác nữa?

- Đúng! Còn những chiêu tinh diệu nhất của Thanh Bình kiếm pháp, tại hạ sẽ cho các hạ thưởng thức ngay bây giờ đây!

- Nói như vậy là trong Thanh Bình kiếm pháp còn kỳ chiêu gì chẳng?

- Đúng vậy, còn có ba chiêu kỳ học, đó mới chính là ba chiêu tinh diệu nhất của Thanh Bình kiếm pháp. Các hạ hãy lưu tâm đấy!

Trường kiếm trong tay Sở Tiêu Phong lập tức vung lên đột nhiên vẽ thành một lưới sáng. Tuy mục quang Cảnh nhị công tử nhanh như điện nhưng không tài nào nhận ra kiếm thế đối phương, hấn hoảng hốt lui về sau năm thước. Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Cảnh nhị công tử, tại hạ chưa xuất chiêu Thanh Bình kiếm pháp sao các hạ lại sợ đến thế?

Cảnh nhị công tử hậm hực:

- Hừ! Kiếm pháp người sử dụng không phải là Thanh Bình kiếm pháp.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Thanh Bình kiếm pháp truyền thụ cho các đệ tử Vô Cực Môn, nếu tại hạ không sử dụng kiếm pháp ấy thì sử dụng kiếm pháp gì?

- Cái ấy khó nói rõ, có thể vì người không chắc phải là đệ tử Vô Cực Môn.
 - Có mặt ở nơi đây không phải chỉ có một mình tại hạ là đệ tử Vô Cực Môn, nhị công tử các hạ có thể chọn một người đệ tử Vô Cực Môn nào khác thử xem có phải sử dụng đúng kiếm pháp ấy hay không?
 - Ta chính cũng có ý ấy.
 - Nhị công tử, công tử sẽ chấp thuận, các hạ cứ chọn đi, bất quá phải có điều kiện.
 - Điều kiện ra sao?
 - Nếu như các hạ chọn người khác mà lỡ vẫn bại bởi kiếm pháp, các hạ sẽ tính sao?
 - Điều đó làm gì có mà tính?
 - Tại hạ nói lỡ ra, lỡ ra Nhị công tử vẫn thua thì sao?
 - Ta không tin trong Thanh Bình kiếm pháp còn có cái gọi là ba tuyệt chiêu, do đó cũng không tin đệ tử Vô Cực Môn thắng được ta, ta đã buộc Tông Nhất Chí thi triển toàn bộ Thanh Bình kiếm pháp, chỉ cần ba chiêu ta đã đoạt được kiếm của y và điểm trúng huyết đạo y, còn ai là đệ tử Vô Cực Môn thắng được ta?
- Hắn trầm giọng quát lớn:
- Ở đây ai là đệ tử Vô Cực Môn nữa, hãy mời bước ra!
- Đồng Xuyên, Thành Trung Nhạc từ từ bước tới:
- Chúng ta đều là người của Vô Cực Môn đây.
- Nhìn thấy trong tay Đồng Xuyên cầm Thanh Bình kiếm, Cảnh nhị công tử chậm rãi nói:
- Người có Thanh Bình kiếm của Tông Lãnh Cương, thiết tưởng phải là đệ tử chân truyền của hắn?
- Đồng Xuyên đáp:
- Đồng Xuyên ta chịu đại ân sư phụ nhận chức chưởng môn Vô Cực Môn.
 - Hay lắm, nếu như Thanh Bình kiếm pháp thực còn có tuyệt kỹ gì, tất nhiên người phải là người học được đến chỗ tinh thâm nhất.
- Đồng Xuyên bình tĩnh:
- Tại hạ xin chứng minh ngay lập tức:
 - Hay đấy, ta chọn người, hãy xuất chiêu!

Sở Tiêu Phong xen vào:

- Cảnh nhị công tử, các hạ chưa đáp ứng điều kiện của chúng ta.

- Điều kiện gì?

- Rất đơn giản, nếu nhị công tử bại dưới Thanh Bình kiếm pháp, chúng ta chỉ yêu cầu nhị công tử nói ra nội tình.

- Nội tình gì?

- Tại sao các vị lại hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang và tên thủ lĩnh hung thủ là ai.

Cảnh nhị công tử lắc đầu cắt lời:

- Vấn đề thứ nhất, ta có thể nói nhưng vấn đề thứ hai, không thể trả lời được.

- Tại sao vậy?

- Vì chính ta đây cũng không biết rõ thân phận người lãnh đạo chúng ta.

Đồng Xuyên lạnh lùng gắt:

- Chỉ nói toàn là nhảm nhí!

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Cũng có thể sự thật như thế, đại sư huynh, xuất thủ đi!

Đột nhiên hai vai Cảnh nhị công tử lay động, mau như điện chớp lướt thân đến cạnh bên thân Sở Tiêu Phong. Đồng Xuyên vùng kiếm tới ngăn lại, nhưng không kịp. Thân pháp hần mau lẹ tuyệt kỳ, tiến đã mau mà thối cũng mau không kém, hần lại lui về vị trí cũ nhưng đã biến thành một Cảnh nhị công tử khác, vai trái hần áo rách bươm, máu tươi tuôn ra xối xả. Sở Tiêu Phong cười nhạt:

- Đó là một trong ba tuyệt chiêu Thanh Bình kiếm pháp đấy, nhị công tử cảm thấy thế nào?

Cảnh nhị công tử nhăn nhó:

- Không sai, kiếm pháp quả là cao minh.

- Nhị công tử đã tin đó là một chiêu trong Thanh Bình kiếm pháp chứ?

Cảnh nhị công tử vẫn cố chấp lắc đầu:

- Ta vẫn chưa tin đó là chiêu trong Thanh Bình kiếm pháp.

Đồng Xuyên xen vào:

- Nhị công tử, nếu các hạ không tin tại sao không thử với tại hạ?

Cảnh nhị công tử mỉm cười:

- Đương nhiên ta sẽ thử, nhưng lần này ta phải cẩn thận. Cuối cùng hẳn cũng phải rút vũ khí, đó là một thanh kim kiếm dài không quá một thước năm tấc, hình dạng rất lạ không thấy đâu là lưỡi đâu là sóng ngoài cái mũi nhọn.

Sở Tiêu Phong gọi lớn:

- Đại sư huynh, hãy thận trọng, lưỡi kim kiếm ấy e rằng có gì cổ quái.

Cảnh nhị công tử thần nhiên:

- Đúng vậy, lưỡi kim kiếm này đúng là có cổ quái, các người hãy cẩn thận lưu tâm đấy, còn như cổ quái ra sao, ta không thể nói trước được.

Đồng Xuyên lạnh lùng:

- Không cần khách sáo, nếu như trong kiếm các hạ có gì kỳ đặc xin cứ thi triển.

Cảnh nhị công tử “hừ” một tiếng, tay phải múa kiếm vạch một đường. Đồng Xuyên cũng mau lẹ xuất kiếm. Hai tiếng “cheng” ngân vang, hai bóng nhân ảnh giao nhau phi lên. Thân pháp hai người đều quá mau đến độ không ai nhìn rõ được tình hình giao đấu, chỉ có thể nhìn thấy được kết quả. Cảnh nhị công tử lại bị thêm một vết thương nữa ở trên vai, còn Đồng Xuyên hoàn toàn như cũ, không thấy thương tích gì.

Người khác không có cảm giác gì nhưng Sở Tiêu Phong lại chấn động thâm:

- Tên này bảo vệ thật nghiêm mật, ngoài vai trái để hở tựa hồ không còn chỗ trống nào có thể đâm trúng hẳn.

Cảnh nhị công tử nhìn vết thương trên vai gật đầu:

- Kiếm pháp tuyệt diệu! Bình sinh Cảnh mỗ chưa hề gặp kiếm pháp nào cao minh hơn thế!

Đồng Xuyên mỉm cười:

- Chúng ta chỉ muốn chứng minh Thanh Bình kiếm pháp còn có nhiều chiêu thế bác đại thâm ảo, đó là nguyên nhân tại sao Vô Cực Môn có địa vị trong võ lâm.

Sở Tiêu Phong vượt lên trước Đồng Xuyên:

- Cảnh nhị công tử, ngoài việc muốn cho các hạ biết thế nào là kiếm pháp Vô Cực Môn, chúng ta còn muốn chứng minh điều này, chúng ta dư năng lực giết chết các hạ.

- Cái ấy...

- Các hạ biết các hạ chưa tin hẳn vì chúng ta xuất hai chiêu kiếm mà chỉ mới làm các hạ bị thương nơi vai.

Cảnh nhị công tử không kém ngạo mạn ngắt lời:

- Và quan trọng nhất là hai vết thương chẳng lấy gì làm nặng.

- Cảnh nhị công tử chớ quên Thanh Bình công phu có ba tuyệt chiêu, các hạ mới tiếp một chiêu đầu...

Cảnh nhị công tử lại cắt lời chàng:

- Các người còn muốn gì mà chưa xuất hết hai chiêu nữa?

Sở Tiêu Phong lạnh lùng:

- Vô Cực Môn chúng ta không muốn giết oan bất cứ ai, Cảnh nhị công tử, hãy trả lời ba câu hỏi của tại hạ, môn phái tổ chức của các hạ là gì, dụng tâm ra sao? Hai, kẻ lãnh đạo là ai? Ba, vì sao lại cần tiêu diệt Nghênh Nguyệt sơn trang?

Cảnh nhị công tử đáp:

- Ta chỉ có thể trả lời hai câu mà ta biết, một là muốn tìm một người, hai là muốn lập uy trong giang hồ, còn ngoài ra ta không biết gì nữa, các người cứ xuất thủ.

Đồng Xuyên lay động trường kiếm:

- Được lắm! Các hạ đã tắm máu Vô Cực Môn, tại hạ sẽ giết các hạ báo thù.

Riêng Sở Tiêu Phong chấn động vì câu “muốn tìm một người” của tên Cảnh nhị công tử ấy, chàng lóe lên trong đầu hình ảnh cái chết khả nghi của lão nhân giữ ngựa họ Lục. Bọn này muốn tìm Lục lão nhân hay ai? Chàng vội vàng ngăn cản:

- Đại sư huynh, tiểu đệ cả gan xin cho thả hẳn vào trong Vạn Hoa Viên.

Cảnh nhị công tử nghe câu ấy ngẩn người vì kinh ngạc. Đồng Xuyên cũng ngẩn người:

- Tha cho hẳn ư? Tại sao vậy?

Chàng trầm tư:

- Giết hẳn là chúng ta đã cắt hết đầu mối chẳng có ích lợi gì, hung thủ chân chính nhất định chưa phải là hẳn, chi bằng cứ để hẳn sống, chúng ta có lợi hơn nhiều, cầu xin đại sư huynh...

Đồng Xuyên trầm ngâm một chút rồi quay nhìn Cảnh nhị công tử gần giọng:

- Các hạ đi mau đi!

Cảnh nhị công tử ôm quyền ra dấu thi lễ:

- Sở Tiêu Phong, núi xanh còn đó, sau này còn có dịp lòng tốt của các hạ Cảnh mỡ ghi nhớ.

Hắn chuyển thân đi vào trong Vạn Hoa Viên. Đồng Xuyên quay nhìn chàng:

- Tiêu Phong, lần này ta thực không hiểu ý của sư đệ, tại sao chúng ta lại thả hắn? Chúng ta không báo thù cho các sư đệ của chúng ta ở Nghênh Nguyệt sơn trang ư?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Giết một tên Cảnh nhị công tử không gọi là báo thù cho các sư huynh đệ chúng ta được, vả chăng ý đồ tiêu diệt Vô Cực Môn của chúng ta cần lưu lại tính mạng hắn mới mong có đầu mối tra cứu rõ được.

Trần Trường Thanh đứng cạnh tiếp lời:

- Sở Tiêu Phong nói rất có lý, trước mặt tình hình chưa sáng tỏ, giết một tên Cảnh nhị công tử chẳng ích lợi gì. Người mà bọn hắn muốn tìm ở Nghênh Nguyệt sơn trang chúng ta cần biết là ai?

Chàng hỏi liền:

- Theo Trần lão tiên bối người ấy là ai?

Trần Trường Thanh đáp gọn:

- Xuân Thu Bút.

Câu trả lời ấy làm Sở Tiêu Phong chấn động toàn thân. Xuân Thu Bút? Xuân Thu Bút là ai mà có mặt trong Nghênh Nguyệt sơn trang? Trong đầu chàng lại vụt lóe lên hình ảnh lão nhân họ Lục và chàng càng thấy bí ẩn mỗi lúc một dày đặc.

Trên đường theo mọi người trở về phân đà Cái Bang ở Tương Dương, Sở Tiêu Phong thất thần như một kẻ mất hồn, chàng quyết phải tìm cho ra chân tướng câu chuyện này, có thực lão nhân họ Lục đã chết, Xuân Thu Bút là ai trong Nghênh Nguyệt sơn trang?

———— o0o ————

HỒI 17

Thần Long Hiện Nửa Minh

Nghỉ ngơi một ngày, trưa hôm sau Sở Tiêu Phong âm thầm rời nơi ở, với cái nón nan tre che kín mặt, chàng phi hành về phía Nghênh Nguyệt sơn trang. Tuy trong lòng rất nóng vội nhưng Sở Tiêu Phong không quên quan sát chung quanh, may thay chàng không phát giác có ai theo dõi khả nghi.

Sở Tiêu Phong không trực tiếp đến Nghênh Nguyệt sơn trang, chàng phi thân lên một thân cây cao ẩn thân quan sát cảnh vật xa rộng hiện ra trước mắt. Phong cảnh đẹp như tranh vẽ, những tòa ngang dãy dọc của Nghênh Nguyệt sơn trang khi xưa đầy tiếng nói cười bây giờ chỉ còn là một bãi trống hoang vu. Chỉ qua có hơn tháng trời ngắn ngủi mà cỏ xanh đã phủ lấp đỉnh viện chẳng còn tìm thấy dấu tích gì của những công trình xây dựng khi xưa nữa.

Trong lòng cảm khái buồn bã, Sở Tiêu Phong buông thân xuống tìm đến nơi phần mộ của lão nhân giữ ngựa họ Lục. Mộ đã mọc um cỏ xanh, tấm bia mộ giản trước mộ cũng lạc mất đâu rồi. Bấy giờ đang là lúc hoàng hôn tuyệt đẹp, một vài nông phu tiểu phu vác cày cuốc trở về nhà. Sở Tiêu Phong thu mình vào một nơi vắng vẻ trầm tư xuất thần. Đối với chàng, thực khó mà quyết định vì muốn chứng thực lão nhân họ Lục chết thật hay chưa, tất phải đào mộ mở nắp quan xem xét, đó là điều chàng sợ xúc phạm tới vong linh ân nhân của chàng.

Trời bắt đầu sụp tối, cảnh vật vắng lặng dễ sợ. Sở Tiêu Phong từ từ di động cước bộ đến trước phần mộ quỳ xuống cung kính lạy ba lần trầm giọng cầu đảo:

- Lão tiên bối, xin tha tội cho văn bối sắp kinh động đến thi thể lão nhân gia. Việc này rất quan trọng, văn bối cần phải tra xét cho minh bạch. Ôi! Lão tiên bối, văn bối suy nghĩ đã lâu, cho rằng có thể lão nhân gia không có ở dưới phần mộ này vì vậy mới dám liều xin lão nhân gia chứng giám.

Cầu đảo xong, Sở Tiêu Phong bắt đầu đào mộ, phần mộ này vốn chỉ đắp đất nên rất mau chóng đã nhìn thấy áo quan. Áo quan cũng khá mỏng manh, chàng dễ dàng bật nắp quan tài.

Quả nhiên dưới ánh trăng sao lấp lánh không thấy cái xác người nào cả mà chỉ có một bó vải trắng xếp rất chỉnh tề.

Sở Tiêu Phong ôm bó vải gở từng xấp ra xem, mới lật xấp vải đầu chàng đã nhìn thấy có bốn câu viết trên ấy nửa như kệ nửa như thơ:

*Ngã do biệt cư chí
Nhưng hồi biệt xứ khứ
Thế gian bản vô ngã
Hà khổ cầu chứng lai
(Ta từ nơi khác đến
Tất sẽ đi nơi khác
Trên đời vốn không ta
Khổ chi mà cầu chứng)*

Nội công Sở Tiêu Phong thâm hậu, nhãn học hơn người nên đọc rất rõ bốn câu viết cuống thảo trên vải ấy. Hốt nhiên có tiếng than vọng đến:

- Sở công tử, những chữ ấy viết gì vậy?

Thanh âm ấy vọng đến không ngoài dự liệu của Sở Tiêu Phong bởi vậy không chút gì kinh ngạc, chàng từ từ xoay thân đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy Bang chủ Cái Bang Hoàng lão tiền bối râu trắng bạc phơ đứng nghiêm cách hơn một trượng, sau lưng là lão nhân Bạch Mai. Chàng bước chậm đến hai tay đưa tấm vải trắng lên:

- Nhị vị lão tiền bối mới đến đây ư?

Bạch Mai đáp:

- Chúng ta đã đến một lúc rồi.

Hoàng lão Bang chủ tiếp:

- Chúng ta thấy thiếu hiệp trầm tư khó quyết định nên không dám quấy nhiễu.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Dĩ nhiên là không thấy thi thể chỉ có mấy chữ này thôi.

Hoàng lão tiền bối gật đầu:

- Có lẽ hãn cũng đoán được thiếu hiệp sẽ đến đây tìm chứng cứ.

Sở Tiêu Phong không đáp, chàng quay lại đóng nắp quan tài chôn trở xuống đất. Bạch Mai nói:

- Xem ra việc này thì lão giữ ngựa họ Lục rất có khả năng là hóa thân của Xuân Thu Bút.

Hoàng lão Bang chủ nói:

- Bạch lão đệ, chúng ta chưa có chứng cứ xác thực, không thể khẳng định được là thế.

Bạch Mai cung kính:

- Lão Bang chủ nói phải lắm.

Hoàng bang chủ quay lại Sở Tiêu Phong:

- Sở công tử, hôm nay chúng ta mới biết lão nhân họ Lục hẳn nhập vào Nghênh Nguyệt sơn trang không phải là nhân vật đơn giản.

Bạch Mai vẫn thắc mắc:

- Lão Bang chủ, nếu lão Lục không phải là Xuân Thu Bút thì là ai?

- Rất khó nói, có thể lão ấy là Xuân Thu Bút, có thể lại chỉ là...

Đột nhiên lão Bang chủ đổi giọng:

- Các nhân vật thành danh võ lâm trong vòng sáu mươi năm nay, mười người lão phu biết đến chín, chỉ có hai người là lão phu chưa hề gặp qua.

- Xin thỉnh giáo lão Bang chủ.

- Một là Vạn Trí Tử và một là Xuân Thu Bút.

Dường như Bạch Mai có ý mượn cơ hội này giúp Sở Tiêu Phong hiểu biết thêm về các việc giang hồ, vừa ngấm ra ý cho chàng hãy lắng nghe vừa nghiêng thân hỏi:

- Sự uyên bác của Bang chủ tìm kiếm giang hồ không có người thứ hai, tất lão Bang chủ biết nhiều về Vạn Trí Tử và Xuân Thu Bút hơn ai hết.

Hoàng lão Bang chủ mỉm cười:

- Về Xuân Thu Bút, lão phu không dám khẳng định là ai nhưng theo sở kiến chỉ trong số năm ba người mà thôi.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Như vậy chẳng phải Xuân Thu Bút quá ư thần bí ư?

- Tất nhiên là cũng có phần thần bí, nhưng nếu kể về thần bí, Vạn Trí Tử còn thần bí hơn Xuân Thu Bút rất nhiều.

- Vạn Tri Tử là nhân vật nào thế?

- Người này trong giang hồ mới thật đúng là không ai biết.

Bạch Mai xen lời:

- Người ấy là tác giả viết “Bình khí phổ” bất quá cũng chỉ để biểu diễn kiến thức uyên bác, chẳng lẽ đối với chúng ta có gì nguy hiểm sao?

Hoàng lão Bang chủ từ từ đáp:

- Vạn Tri Bình khí phổ truyền nhập giang hồ là chỉ còn vài mảnh rời rạc. Bạch lão đệ có dịp đọc qua chưa?

Bạch Mai đáp:

- Tại hạ có đọc qua nhưng chỉ là đọc một thiên lưu hành rất rộng rãi là “Luận kiếm thiên”

- Bạch lão đệ đã đọc “Luận kiếm thiên”? Lão đệ có cảm giác gì?

- Tại hạ nhận rằng thiên sách ấy luận về kiếm rất tinh tường, tuy chưa thể gọi là bí kíp võ công gì quá cao siêu nhưng luận về sự biến hóa kiếm pháp như thế cũng có thể gọi là ý kiến độc đáo.

Hoàng lão bang chủ thở dài:

- Vạn Tri bình khí phổ trong giang hồ sự thực có bao nhiêu thiên, e rằng không ai biết rõ.

- Theo giang hồ truyền ngôn nó có tất cả ba mươi sáu thiên, mười tám thiên luận về mười tám bản về bình khí, mười tám thiên luận về các vũ khí ngoại môn, trong ấy có thiên quan trọng nhất là kể tên các vũ khí trong thiên hạ, đây có lẽ là thiên tinh hoa của Bình khí phổ.

Hoàng lão bang chủ vuốt râu cười:

- Bạch lão đệ, đã có ai đọc được thiên quan trọng ấy? Lão phu đã hao phí mười mấy năm nay mới thu thập được chín thiên. Ở Giang Nam bốn thiên, Giang Bắc bốn thiên, Lĩnh Nam một thiên, có lẽ ba mươi sáu thiên như truyền thuyết chỉ có chín thiên truyền vào giang hồ, lão phu tin rằng không ai thu thập được nhiều hơn lão phu.

Lão bang chủ hơi ngừng lời, quay sang Sở Tiêu Phong nói tiếp:

- Xuân Thu Bút không phải là một người, và Vạn Tri Tử cũng có khả năng không phải là một người.

Sở Tiêu Phong vội nói:

- Lão tiên bối nói như vậy nghĩa là Xuân Thu Bút và Vạn Tri Tử chỉ là hai đại biểu?

- Chỉ là hai đại biểu, lão phu đã từng biết Xuân Thu Bút xuất hiện giang hồ và cũng đã từng thấy binh khí phổ của Vạn Tri Tử.

- Ý lão tiên bối là...

- Lão phu đã thấy tác dụng của Xuân Thu Bút nhưng chưa hề biết được tác dụng của binh khí phổ. Vạn Tri Tử ấy thần thần quỷ quỷ khiến chẳng ai hiểu ra sao.

Âm thanh lão nhân bỗng nghiêm hẳn:

- Sở công tử, lão phu quyết định trao chín thiên binh khí phổ cho công tử giữ.

Sở Tiêu Phong giật mình:

- Lão tiên bối, xin...

Lão bang chủ cắt lời liền:

- Hải tử, không phải lão phu quá yêu riêng người đâu và cũng chẳng đặt cho người thêm trách nhiệm, chỉ vì lão phu nhận thấy chỉ có người mới đủ năng lực khám phá ra những bí ẩn nằm ở giữa hai hàng chữ binh khí phổ ấy.

Chàng hoảng hốt:

- Trách nhiệm ấy là quá lớn với vãn bối.

- Hải tử, lão phu không phải để người uống công giữ không binh khí phổ cho lão phu đâu.

- Ý của lão nhân gia là...

- Lão phu cố giữ kín mấy chiêu võ công chuẩn bị truyền thụ cho Sở công tử đây.

Bạch Mai vội can thiệp:

- Lão Bang chủ, điều ấy e không ổn thỏa lắm chẳng?

Hoàng lão bang chủ đáp:

- Bạch lão đệ hãy yên tâm, võ công mà lão phu truyền thụ cho Sở công tử không liên quan gì đến võ công Cái Bang cả.

Bạch Mai thở dài:

- Tiêu Phong, sao chưa đến lạy tạ lão Bang chủ?

Hoàng lão Bang chủ nói:

- Khởi cần lạy tạ làm gì, nói thực ra lão phu còn phải đa tạ Sở công tử nữa là.

Sở Tiêu Phong vội vã ôm quyền:

- Vãn bối xin đa tạ ân truyền thụ của lão tiền bối.

- Không cần, kỳ thực ba chiêu võ công này lão phu cũng chỉ nhớ khẩu quyết và luyện qua một lần, nhưng suốt trong đời chưa hề sử dụng qua nên không hiểu uy lực của nó ra sao, ba chiêu võ công này xuất xứ khác hẳn nhau, một chiêu là của Tây Vực, một chiêu là ở Nam Hải, còn chiêu thứ ba nghe nói xuất xứ từ Thiếu Lâm, nhưng lão phu chưa hề thấy các đệ tử Thiếu Lâm sử dụng chiêu này bao giờ... Lão phu đã giữ kín ba chiêu này hai mươi năm không chọn được người để truyền thụ. Hôm nay nếu lão phu không truyền thụ cho Sở công tử, coi như nó vĩnh viễn thất truyền. Hài tử! Mau đến đây!

Bạch Mai vội chuyển thân bỏ đi. Hoàng lão bang chủ không mở lời giữ Bạch Mai lại, tất nhiên Sở Tiêu Phong cũng không dám mở lời. Mất gần một giờ, Sở Tiêu Phong mới học thuộc ba chiêu võ công ấy. Hoàng lão bang chủ cả cười:

- Hài tử, hay lắm, người không làm cho lão phu thất vọng.

Rồi ngược lên nhìn trời, lão tiếp:

- Lão phu cứ tưởng đến trời sáng người mới học xong, nào ngờ chỉ mất có một giờ.

Cất cao giọng lão gọi:

- Bạch lão đệ, chúng ta có thể về được rồi.

Bạch Mai chậm rãi đi đến cười nói:

- Tại hạ đã ngủ được một giấc ngon lành!

Hoàng lão bang chủ nghiêm mặt:

- Hai người nghe đây, việc trong đêm nay không được kể cho ai biết.

Đưa mắt nhìn qua Sở Tiêu Phong, lão tiếp:

- Lão phu cũng chẳng phải là sư phụ của người, ba chiêu võ công ấy chẳng phải là sở hữu của lão phu và cũng chẳng phải là võ công truyền thống của Cái Bang. Vì vậy người không cần mang ân lão phu. Từ bây giờ trở đi, lão phu đã quên việc này rồi, hy vọng các người cũng quên đi.

Chàng lo lắng:

- Tại sao vậy lão tiên bối?
- Lão phu chỉ nói như vậy, không có lý do nào khác.

Rồi vừa rút trong người ra một cuốn sách nhỏ đặt vào tay chàng, lão vừa nói:

- Tiêu Phong, ngươi hãy giữ lấy Vạn Tri binh khí phổ này rồi chúng ta cùng về.

Lão cất bước đi liền, Bạch Mai quay đầu lại nói với một câu:

- Hải tử, sau khi về coi kỹ chín thiên binh khí phổ ấy, ngươi hãy đốt nó đi.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Vâng, vãn bối ghi nhớ.

———— oOo ————

Ngày hôm sau nữa Vô Cực Môn thương nghị với Cái Bang và Bài Giáo cùng kéo dốc lực lượng tìm đến Vạn Hoa Viên. Hoàn toàn bất ngờ họ gặp ngay Cảnh nhị công tử một mình một kiếm đứng giữa cổng Vạn Hoa Viên như có ý chờ đợi. Sở Tiêu Phong bước mau tới trước:

- Cảnh nhị công tử, chúng ta lại tái kiến.

Cảnh nhị công tử quét mắt nhìn quần hùng lạnh nhạt nói:

- Trong Vạn Hoa Viên có đông cao thủ...

Trần Trường Thanh tiếp lời:

- Chúng ta đến đây không ít đâu.

Cảnh nhị công tử quét mắt nhìn ba nữ nhân Lục Hà, Hoàng Mai, Hồng Mẫu Đơn:

- Ba con nha đầu dâm đẳng kia thay lòng đổi dạ, thiết tưởng đã tiết lộ nhiều bí mật của ta rồi. Nhưng Sở thiếu hiệp ngươi hãy yên tâm, địa đạo trong Vạn Hoa Viên của Cảnh mỗ đây cực kỳ phức tạp.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Ta biết.

Cảnh nhị công tử hỏi liền:

- Thiếu hiệp chuẩn bị hạ thủ chưa?

Sở Tiêu Phong nói:

- Tại hạ cần buộc tất cả bọn Hắc báo kiếm sĩ xuất hiện rồi sẽ quyết tử một trận.

- Thiếu hiệp dùng biện pháp gì?

- Tại hạ sẽ hun khói vào cửa địa đạo buộc chúng phải ra.

- Nghe biện pháp của Sở thiếu hiệp dường như chúng ta không còn đường nào khác là phải quyết chiến.

- Đúng vậy, chúng ta phải dùng võ công sinh tử một phen.

- Trong Vạn Hoa Viên địa hình rất rộng, chính là nơi thích hợp cho chúng ta ác đấu. Sở thiếu hiệp, Trần trưởng lão, mời nhị vị vào.

- Nhị công tử cứ vào trước, đợi chúng ta thảo luận lại rồi sẽ quyết định vào hay không?

Cảnh nhị công tử chuyển thân đi liền. Sở Tiêu Phong xoay sang Trần Trường Thanh:

- Lão tiên bối, theo văn bối thấy nhất định trong ấy có mai phục gì đó, chúng ta có nên vào hay không?

Bấy giờ quần hùng tề tựu đã đông đủ, Sở Tiêu Phong nói:

- Chúng ta sẽ cho một toán đi vòng sau hoa viên phóng hỏa buộc bọn chúng phải xuất hiện.

Trần Trường Thanh tiếp liền:

- Hay lắm, lão phu sẽ hạ lệnh xuất thủ lập tức.

Lập tức lập phát ra ám hiệu rồi cố ý cất cao giọng:

- Thi dụng hỏa công!

Cái Bang đệ tử đã đông đủ, vừa nghe hạ lệnh liền chia ra đem theo tên lửa và mồi lửa vòng về phía sau Vạn Hoa Viên. Cảnh nhị công tử đã mau chóng xuất hiện, sắc mặt hết hoảng:

- Sở Tiêu Phong, thiếu hiệp có ý vào hay không?

Chàng mỉm cười:

- Chúng ta quyết định không vào.

- Tại sao vậy?

- Vì chúng ta không muốn trúng mai phục của các hạ.

- Thiếu hiệp muốn chúng ta ác đấu ngay tại đây?

- Đúng, trước khi động thủ, ta xin báo cho các hạ biết, người của chúng ta đã vòng đến sau hoa viên sắp sửa phóng hỏa đấy!

Cảnh nhị công tử biến sắc:

- Sao? Bọn chúng sắp phóng hỏa?

Hắn quay đầu nhìn chàng, hai mắt như đổ lửa:

- Sở Tiêu Phong, ngươi hãy rút kiếm ra!

Sở Tiêu Phong động tâm tự nghĩ:

- Ta đã báo cho hắn biết sắp bị phóng hỏa,...

(thiếu một đoạn, trang 165- 168, cuốn 4)

... hạ biết trong Vạn Hoa Viên phải chăng có mai phục?

Cảnh nhị công tử gật đầu, hắn không nói mà chỉ ra hiệu bằng tay. Sở Tiêu Phong nói:

- Hay lắm, huynh đài cứ nói, ta nghe đây.

Cảnh nhị công tử há miệng phun ra một vòi máu, chứng tỏ hắn đã bị đâm trúng nơi yếu hiểm nhất. Hắn nói như rên:

- Làm sao ngươi tránh được kiếm của ta?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Tại hạ đã học được thân pháp “Ngũ hành đại nã di”.

Cảnh nhị công tử gật gật đầu:

- Ta tưởng đã tính toán rất cẩn thận nhưng vẫn đánh giá sai về ngươi, đúng rồi, Ngũ hành đại nã di...

Chưa nói hết câu người hắn đã ngã đổ xuống như thân cây trốc gốc. Sở Tiêu Phong thở dài than:

- Cảnh nhị công tử, ta thực không có ý giết chết huynh đài, tuy huynh đài là kẻ thù của ta, nhưng là một kẻ thù khả ái.

Cảnh nhị công tử hơi nhắm mắt, đột nhiên lại mở ra cười nhẹ:

- Sở Tiêu Phong, đa tạ câu ấy của ngươi, chờ đợi đột mà tiến vào Vạn Hoa

Viên...

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Đa tạ chỉ giáo... Cảnh huynh trong Vạn Hoa Viên phải chăng có chôn dấu thuốc nổ.

Cảnh nhị công tử thở hắt:

- Đúng...

Một tiếng ấy dường như hần đã dùng đến hơi cuối cùng, vừa hết tiếng “đúng” tai mắt mũi hần đều tuôn máu chết liền tức thì. Sở Tiêu Phong đặt tay nắm lấy chuôi kiếm trên vai rút mạnh ra, một luồng máu theo kiếm ọc ra. Hồng Mẫu Đơn đã rút sẵn thuốc cầm máu vội băng bó cho chàng. Trần Trường Thanh lo lắng:

- Có bị đâm tới xương cốt hay không?

Chàng đáp:

- Không, chỉ bị chút thương ngoài da thôi.

Bấy giờ các đệ tử Bài Giáo và Cái Bang đã kéo đến mai phục khắp nơi chung quanh. Sở Tiêu Phong vừa thoát chết nhờ “Ngũ hành đại nã di” thân pháp này, ngoài chàng ra các đệ tử Vô Cực Môn không một ai học được, thế mà lạ thay không ai hỏi chàng. Bạch Phong không nói, Đồng Xuyên cũng không hỏi. Bấy giờ một luồng khói um đã từ phía sau Vạn Hoa Viên xông lên. Bọn đệ tử Cái Bang vâng lệnh phóng hỏa hiển nhiên đã phát động.

Chỉ trong chốc lát ngọn lửa như những lưỡi liềm bốc lên ngùn ngụt. Vạn Hoa Viên bắt đầu bị hỏa thiêu. Đột nhiên có tiếng nổ cực lớn vang dậy, bốc đất đá tung lên mù mịt. Cùng với tiếng nổ là những làn lửa xẹt phá tan nát khu Vạn Hoa Viên vốn nổi tiếng đầy kỳ hoa dị thảo.

Quần hùng hộ tống Sở Tiêu Phong đã kịp rút xa, điều kỳ lạ nhất là họ phát giác là mặc dù thế lửa cháy dữ dội và những tiếng nổ kinh người ấy vẫn không buộc bọn Hắc báo kiếm sĩ trong Vạn Hoa Viên bỏ chạy ra ngoài. Quần hùng hoang mang không chắc Vạn Hoa Viên có phải là nơi ẩn náu của Hắc báo kiếm sĩ hay không. Nếu đúng, chẳng lẽ tất cả chúng lại chịu chết thiêu trong ấy?

Quần hùng rút lui về phân đà Cái Bang ở Tương Dương, theo ý kiến Sở Tiêu Phong, địch nhân đã không chịu lộ diện chỉ còn cách nhử chúng phải tìm tới, mục đích của chúng là muốn khống chế Vô Cực Môn, không còn cách nào hay hơn là đem Tông Nhất Chí ra dẫn dụ chúng phải hành động và tạo cơ hội cho chúng

xuất thủ.

———— o0o —————

HỒI 18

Nữ Nhân Kỳ Di

Quần hùng chưa kịp nghỉ ngơi bỗng một đệ tử Cái Bang vội vàng chạy đến cấp báo:

- Các vị về rồi đấy ư? May quá...

Bạch Mai gấp rút hỏi:

- Có chuyện gì trọng yếu ư?

Đệ tử Cái Bang đáp:

- Vừa rồi lão Bang chủ sai tại hạ báo cho các vị hai việc...

- Việc gì?

Mục quang đệ tử Cái Bang ấy chuyển nhìn Sở Tiêu Phong:

- Việc này e rằng phải phiền tới Sở thiếu hiệp.

- Là việc gì mới được chứ?

- Tộc bang vừa nhận được tin có một chiếc xe ngựa vừa vào thành Tương Dương.

Bạch Mai ngạc nhiên:

- Có gì là lạ? Người đánh xe là ai?

- Trên xe có một vị cô nương còn người đánh xe là một lão bà.

Bạch Phong chau mày:

- Bằng hữu, chuyện ấy có quan hệ gì đến Tiêu Phong?

- Vị cô nương ấy vào thành Tương Dương, dọc đường đã sát thương hơn mười người.

- Là những ai?

- Đều là người của tộc bang.

- Chết hết cả ư?

- Không, tất cả đều bị một loại ám khí cực kỳ bé nhỏ ghim trúng huyết đạo.

Bạch Mai buông câu phán đoán:

- Đó là thủ pháp “Đậu lạp đả huyết thần công”.

- Chỉ vì việc này mà tể Bang chủ đã phái bốn đệ tử chặn đường chiếc xe ngựa nọ.

Bạch Phong vội hỏi:

- Vậy cần gì đến Tiêu Phong?

- Bẩm phu nhân, tể bang vốn định không dám phiền đến Sở thiếu hiệp, nhưng do bang chủ yêu cầu Sở thiếu hiệp hãy đi một lần.

Bạch Phong thở dài:

- Bằng hữu vì sao lại nhất định cần Tiêu Phong đi?

- Điều đó tại hạ không rõ, chỉ biết lão Bang chủ dạy như vậy.

- Lão Bang chủ đã dạy vậy tất phải có nguyên do. Bằng hữu, chỉ cần một mình Tiêu Phong đi thôi ư?

Đệ tử Cái Bang gật đầu:

- Vâng, chỉ cần một mình Sở thiếu hiệp vì đã có hai cao thủ Cái Bang là Thần Xuất và Quỷ Một với hai đệ tử khác đang chờ thiếu hiệp.

Bạch Mai hỏi:

- Đều là những người trẻ tuổi cả thôi sao?

- Vâng.

- Ý của lão Bang chủ là...

- Lão nhân gia chỉ dạy bảo có vậy, không nói rõ lý do.

Bạch Mai quay lại Sở Tiêu Phong:

- Tiêu Phong, còn có ý kiến gì không?

Chàng đáp:

- Vãn bối không dám có ý kiến, nếu đã là lệnh lão Bang chủ, vãn bối thiết tưởng nên tuân thủ.

Trần Trường Thanh quay nhìn Đồng Xuyên:

- Ý chưởng môn nhân ra sao?

Đồng Xuyên đáp:

- Đương nhiên lệnh của lão Bang chủ chúng ta phải thi hành. Tiêu Phong sư đệ hãy đi đi.

Sở Tiêu Phong vội hỏi:

- Bằng hữu, các đệ tử Cái Bang đi dẫn đường tại hạ hiện đang ở đâu?
- Họ đang ở ngoài cửa Ợi Sở thiếu hiệp.

Sở Tiêu Phong ồm quyền thi lễ Bạch Phong:

- Tiêu Phong tạm biệt sư mẫu.

Chàng chuyển thân đi ra ngoài. Bạch Phong không ngăn cản chỉ ngẩn người nhìn theo bóng chàng. Trần Trường Thanh nhẹ thở dài:

- Bạch huynh, Đổng chưởng môn, trong thành Tương Dương này Cái Bang có không ít cao thủ thế mà lão Bang chủ chỉ yêu cầu Tiêu Phong ra đi, điều này khiến lão phu không hiểu nguyên nhân sao cả.

Bạch Mai đáp:

- Lão Bang chủ là người thần cơ diệu toán, bọn ta không thể lường được, có lẽ phải có hiệu quả gì đó.

Bạch Phong tỏ ra nôn nóng hơn:

- Trần tiên bối, chúng ta có nên sai người ứng tiếp Tiêu Phong chẳng?

Trần Trường Thanh đáp:

- Theo lão phu là không cần vì dường như lão Bang chủ đã chuẩn bị hết rồi.

Bạch Phong vẫn không đồng ý:

- Vô Cực Môn chỉ còn vài đệ tử, không có quyền tổn thất nữa, chúng ta nhất định phải tiếp ứng Tiêu Phong.

Trần Trường Thanh than:

- Chỉ sợ đi đông quá làm kinh động địch nhân thôi. Theo lão phu chỉ nên đi hai người là đủ.

Đổng Xuyên vội nói:

- Tại hạ đi được chứ?

Bạch Mai cười đáp:

- Được! Nhất Chí cũng nên đi, Tiêu Phong đã cứu Nhất Chí, người cũng nên báo đáp lại công y.

Đổng Xuyên, Tông Nhất Chí lập tức bắt đầu hóa trang.

———— o0o ————

Hãy nói về Sở Tiêu Phong vừa bước ra cửa đã thấy Thần Xuất và Quỷ Một đứng đợi. Sự việc hình như rất khẩn trương, hai đệ tử Cái Bang khác đã cải trang làm hai thị tòng và ai nấy đều đeo trường kiếm. Kể cả Thần Xuất, Quỷ Một cũng cải trang che giấu bớt vẻ tuấn tú bình thường. Thần Xuất Vương Bình nói:

- Sự thực, chúng tôi cũng chưa hiểu chuyện ra sao, lão Bang chủ đã dặn dò yêu cầu chúng ta phải vâng lời công tử, coi như là tùy tùng của công tử vậy thôi.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Nhị vị biết cỗ xe ngựa ấy đi đến đâu rồi chứ?

Wương Bình đáp:

- Điều ấy bản bang đã báo chúng tôi biết.

Ba người rất mau lẹ đuổi kịp cỗ xe ngựa. Đó là một cỗ xe sơn đen tuyền, buồng kín màn che thùng xe không cho nhìn rõ tình hình bên trong. Người cầm cương ngựa là một lão bà tóc trắng thần sắc lạnh lùng. Cỗ xe đang chạy trên đường quan đạo. Người trên đường không nhiều, Sở Tiêu Phong tăng gia cước bộ, cỗ xe đã ở trước mặt chàng, chỉ còn cách khoảng ba bốn trượng đột nhiên chiếc xe dừng lại. Lão bà đánh xe trầm sắc mặt, quay đầu lạnh lẽo hỏi:

- Tiểu tử không thiết sống nữa hay sao mà đuổi theo ta?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Không, tại hạ còn muốn sống lâu chứ chưa muốn chết sớm.

Lão bà “hừ” lạnh một tiếng:

- Người trẻ tuổi, ngươi muốn thử chứ?

Chàng bình thản:

- Vâng, tại hạ rất muốn thử.

- Tiểu tử, ngươi nhất định chuốc đau khổ vào thân?

- Lão bà, nếu người thích nói thế coi như đúng cũng được.

Lão bà tóc trắng đột nhiên giơ cao sợi roi dài trong tay quất tới, sợi roi vạch một đường rít lên. Sở Tiêu Phong lạnh lùng:

- Lão bà dám đả thương người?

Tay phải chàng vung cao nghiêm nhiên chụp trúng đầu roi đồng thời ngậm

vận công kéo tới, lão bà đã dự liệu sai nên thân hình bị kéo ngã. Sở Tiêu Phong mau lẹ phi thân tới bên khung xe, ánh sáng loé lên chàng đã xuất kiếm chặt đứt mấy sợi dây buộc ngựa vào thùng xe, ba con ngựa lồng lên quăng thùng xe xuống. Kiếm chàng mau như gió cuốn quay ngoặt lại chỉ vào người lão bà tóc trắng vẫn còn ở dưới đất. Nhưng động tác lão bà nọ mau không kém gì chàng, kiếm chưa kịp đến lão bà đã phi thân lên. Kiếm thế Sở Tiêu Phong xoay chuyển liên tiếp “soẹt soẹt” hai tiếng, tấm khăn che khung xe rơi xuống, thân ảnh trong ấy vọt lên đảo lộn vài lần rơi xuống đồng thời bốn luồng khói xanh lè bắn ra lướt qua mặt chàng. Không biết đó là loại ám khí gì, mà không tạo thành một âm thanh nhỏ, chỉ nghe “bình bình” hai tiếng. Thần Xuất, Quỷ Một đã ngã xuống đất. Sở Tiêu Phong đã kịp đứng dậy chuyển thân tung tới bên lão bà, biến chiêu chàng lợi hại cực độ, lão bà không kịp tránh, mũi kiếm của chàng đã đặt vào yết hầu lão bà.

Lão bà tóc trắng ngẩn ngơ buột miệng:

- Tiểu tử ngươi...

Chàng cắt lời:

- Tại hạ đã nổi sát khí rồi đây, nếu lão chưa muốn chết thì chớ động đây.

Chợt nghe trong xe có âm thanh vọng ra:

- Buông bà lão ra.

Sở Tiêu Phong lạnh lùng đáp:

- Khẩu khí lớn lối thật!

Tại chàng nghe tiếng vàng ngọc leng keng, một thiếu nữ áo lục dung mạo tuyệt thế từ từ bước tới. Tay trái Sở Tiêu Phong mau như gió chớp điểm huyết lão bà đồng thời lạnh lùng nói:

- Cô nương nghe đây, hai tùy tùng của tại hạ đã bị cô nương đả thương, nên lão bà này bị thủ pháp độc môn của tại hạ điểm huyết.

Thiếu nữ áo lục thăm dò nhìn chàng, nàng cười yếu điệu:

- Độc môn thủ pháp ư? Để ta xem cái gì là độc môn thủ pháp.

- Cô nương định thử xem có thể giải khai được hay không ư?

- Thiết tưởng cái thủ pháp điểm huyết chỉ là đại đồng tiểu dị, hai tiếng “độc môn” nghe ra có phần hơi tự phụ đấy.

Sở Tiêu Phong lướt tới chặn đường thiếu nữ áo lục. Chàng lạnh lùng:

- Cô nương, hai tùy tùng của tại hạ đã bị trúng ám khí gì?

Nữ tử áo lục ngạo mạn:

- Các hạ biết độc môn thủ pháp lẽ nào không nhận ra chúng bị ám khí gì sao?

- Cô nương trong thiên hạ có hằng trăm loại ám khí, một chiếc lá cũng có thể đả thương người, một cuống hoa cũng có thể sát nhân, tại hạ chỉ biết ám khí của cô nương không phải do kim loại luyện thành.

Nữ nhân áo lục nói:

- Chỉ nghe mấy câu ấy đủ chứng minh kiến thức của các hạ...

Đột nhiên chàng quát lớn ngắt lời:

- Cô nương, lưu tâm đấy!

Đột nhiên kiếm chàng lóe lên buộc thiếu nữ lùi lại hai bước.

Nàng có vẻ kinh ngạc buột miệng:

- Kiếm pháp tuyệt diệu!

- Quá khen!

Trường kiếm của chàng huy động đâm nghiêng tới nhằm ngay yết hầu lão bà tóc trắng. Thiếu nữ áo lục quát lạnh lạnh:

- Dừng tay!

Mũi kiếm chỉ còn cách yết hầu lão bà kia nửa tấc, thiếu nữ chau mày:

- Các hạ muốn gì?

Chàng nghiêm giọng:

- Giết người!

- Các hạ muốn giết bà ta?

- Có gì mà không được? Rõ ràng tại hạ đã chứng tỏ đủ sức giết lão bà ấy.

Thiếu nữ gật đầu:

- Ta lớn đường này đi suốt mấy trăm dặm lần đầu tiên mới bị kiếm của các hạ buộc ta lùi lại, thế nhưng các hạ giết bà ấy có lợi gì?

- Cô nương không muốn tại hạ giết người ư?

- Đúng!

- Được! Tại hạ cần cứu tỉnh lại hai người tùy tùng kia.

Đột nhiên thiếu nữ biến thành ôn nhu, nàng gật đầu:

- Được! Ta sẽ cứu họ!

Nàng chuyển thân bước tới Thần Xuất, Quỷ Một, quỳ hể xuống. Chỉ thoáng một lát nàng đã đứng dậy. Lúc nàng quỳ xuống lưng nàng quay về phía Sở Tiêu Phong, vì vậy chàng không nhìn thấy động tác của nàng, nhưng khi nàng đứng dậy trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Sở Tiêu Phong hơi chấn động:

- Dường như cô nương rất mệt?

Thiếu nữ thở phào:

- Các hạ có muốn biết họ bị trúng ám khí gì không?

Sở Tiêu Phong hết sức đề phòng đáp:

- Rất muốn! Xin cho tại hạ được đại khai nhãn giới.

Thiếu nữ áo lục từ từ xòe bàn tay trắng như tuyết ra các hạ thấy hai mũi kim nhỏ xíu. Sở Tiêu Phong nhìn rất kỹ nhưng không nhận ra đó là loại ám khí gì. Nàng mỉm cười hỏi:

- Người có biết đây là loại ám khí gì không?

Chàng đáp:

- Tại hạ chưa hề nhìn thấy nên không biết.

- Có muốn ta cho biết hay không?

- Xin nghiêng tai nghe.

- Đây là loại “Đoạn hồn châm” được tẩm bằng loại thuốc mê cực mạnh nên nếu trúng liền bất tỉnh, tuy không chết nhưng nếu cứ để qua lúc lâu, thuốc lưu thông theo máu, thấm vào xương cốt ắt khó mà sống lâu.

Sở Tiêu Phong lo lắng:

- Như vậy võ công có bị hao tổn hay không?

Thiếu nữ đáp:

- Không, loại ám khí chế tạo bằng dược vật thiên nhiên này chỉ làm người ta mê man bất tỉnh, sau khi được cứu tỉnh, tất cả đều trở lại bình thường.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Cô nương, chỉ cần họ không bị tổn hại gì, tại hạ sẽ không làm tổn hại đến

lão bà này.

Đột nhiên thiếu nữ áo lục hỏi:

- Phải chăng các hạ là Sở Tiêu Phong?
- Đúng vậy.
- Các hạ là người giết chết Cảnh nhị công tử?
- Vâng!

Thiếu nữ ngạc nhiên:

- Sao lại có thể dễ dàng thế này? Võ công của nhị công tử không phải tầm thường. Hẳn lại là người rất thận trọng.

Chàng mỉm cười:

- Nhưng tại hạ còn thận trọng hơn và võ công của tại hạ cũng chẳng tầm thường, vì vậy hẳn không may đã chết dưới kiếm của tại hạ. Chẳng lẽ cô nương định báo thù cho hẳn ư?

- Sự thật ta cũng toan có ý ấy.
- Vì vậy cô nương mới theo dõi tại hạ?
- Đương nhiên là phải biết người biết ta, các hạ nên nhớ các hạ chưa biết gì về ta đấy nhé.

Chàng nhún vai khinh thường:

- Cô nương nên nhớ, tại hạ cũng chẳng biết gì về Cảnh nhị công tử.
- Các hạ có vẻ tự phụ?
- Cô nương quá khen đấy.

Bấy giờ Thần Xuất và Quỷ Một cũng đã ngồi dậy, họ đưa mắt nhìn nhau rồi hỏi:

- Là công tử cứu chúng tôi đấy ư?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Không phải tại hạ đâu, nếu không nhờ vị cô nương đây ra tay, tại hạ chắc chỉ còn cách báo thù cho nhị vị.

Sắc mặt trường áo lục thoáng qua nét giận dữ:

- Sở Tiêu Phong, các hạ có ý nói các hạ có đủ sức giết ta?

Chàng bình tĩnh:

- Vâng, ít nhất tại hạ cũng đủ sức giết lão bà này.

Thiếu nữ lạnh lùng:

- Vậy các hạ hãy tránh ra đi cho ta giải khai huyết đạo cho bà ấy rồi sẽ...

Chàng tránh thân sang một bên:

- Xin mời cô nương cứ thử xem có giải huyết được không.

Thủ pháp điểm huyết của chàng là do học nơi cuốn sách bí mật của lão Lục trao tặng, sự thật đó là môn phái gì chàng cũng chưa hề biết. Chàng chỉ biết thủ pháp điểm huyết trong ấy so với thủ pháp điểm huyết của Vô Cực Môn hoàn toàn khác nhau. Thiếu nữ áo lục bước lại từ từ quỳ xuống cẩn thận quan sát thương thế của lão bà tóc bạc trắng. Sau đó nàng đưa tay vỗ vào ba nơi huyết đạo của bà. Sở Tiêu Phong nhìn thủ pháp của nàng rồi nói:

- Cô nương, nếu giải huyết không đúng phương pháp, có thể hại đến tính mạng của lão bà, cô nương nên cẩn thận.

Thiếu nữ không quay đầu song chỉ điểm liên tiếp vào thân lão bà, trán lão bà mồ hôi rướm ra. Từ chỉ nàng biến thành vũ liên tục vào thân lão bà, đột nhiên lão bà cất tiếng rên uốn thân ngồi dậy. Thiếu nữ cũng từ từ đứng dậy nhìn Sở Tiêu Phong:

- Cao minh lắm, các hạ đã điểm trúng kỳ kinh bát mạch bà lão ấy.

Chàng thản nhiên:

- Đúng vậy, tại hạ điểm vào kỳ kinh bát mạch, nhưng vẫn bị cô nương giải khai được rồi đó.

- Nhưng ta cùng tổn khá nhiều công phu và Gia lão lão cũng phải chịu khá nhiều đau đớn. Hình như thủ pháp điểm huyết này của các hạ không phải là võ công Trung Nguyên?

- Điều ấy có can hệ gì tới cô nương?

- Các hạ đã học được thủ pháp điểm huyết ấy ở đâu vậy?

- Điều ấy có quan hệ gì sao?

- Quan hệ rất lớn, thủ pháp các hạ sử dụng không phải là thủ pháp của Vô Cực Môn.

Thực sự chàng đang chấn động trong lòng:

- Lẽ nào cuốn sách của lão Lục cho ta không phải ghi chép võ công Trung

Nguyên?

Chợt nghe thiếu nữ hỏi nữa:

- Sở Tiêu Phong, các hạ có quan hệ ra sao với Thiên Sơn song quái?
- Thiên Sơn song quái? Tại hạ chưa hề gặp ai có tên ấy cả.
- Thủ pháp điểm huyết của các hạ là độc môn thủ pháp của Thiên Sơn song quái, nếu các hạ không quen biết gì với họ tại sao lại biết sử dụng thủ pháp ấy?
- Võ công trong thiên hạ phần nhiều giống nhau, cho dù tại hạ có sử dụng thủ pháp ấy có chỗ giống với thủ pháp của người nào đó chưa chắc tại hạ đã phải là đệ tử của Thiên Sơn song quái.

Thiếu nữ lộ vẻ trầm ngâm:

- Đến bây giờ ta mới tin chắc là đúng các hạ đã giết chết Cảnh nhị công tử.
- Cảnh nhị công tử đích xác bị tại hạ giết nhưng không biết cô nương có quan hệ thế nào với hắn?
- Các hạ nghe đây. Cảnh nhị công tử chính là sư huynh của ta và cũng là vị hôn phu của ta, các hạ giết hắn, ta có nên trả thù cho hắn hay không?

Chàng gật đầu:

- Nên lắm, cô nương nên trả thù cho hắn.
- Hay lắm, bây giờ ta đang trả thù cho hắn đây.
- Vì vậy mà cô nương đã giết khá nhiều đệ tử Cái Bang?
- Các hạ không phải là người Cái Bang, việc ấy có quan hệ gì đến các hạ?
- Vâng, thế nhưng Cảnh nhị công tử đã từng dẫn bọn Hắc báo kiếm sĩ tấn công tiêu diệt Nghênh Nguyệt sơn trang giết không ít người của Vô Cực Môn, có phải có quan hệ với tại hạ không?

Thiếu nữ ngẩng mặt:

- Nếu thế thì đương nhiên là có quan hệ.
- Cô nương có cần báo thù cho vị hôn phu nữa hay không?
- Nói vậy cũng được nhưng ta muốn nói rõ hơn về thân phận giữa ta và Cảnh nhị công tử, gọi là vị hôn phu của ta chưa đúng lắm vì ta chưa hề bằng lòng nhận hắn là vị hôn phu.
- Tại sao vậy?

- Vì hắn là kẻ trắng hoa nhăng nhít, ta không đồng ý. Các hạ biết hắn như thế chứ?

- Tại hạ không rõ lắm vì cũng chỉ mới gặp hắn ít lần.

- Thôi được, Sở Tiêu Phong, bây giờ các hạ có gì cần trần trối không?

- Không có gì cần trần trối, bất quá tại hạ muốn ước định cùng cô nương một việc.

- Các hạ cứ nói, nếu ta chấp nhận được, ta quyết vui lòng.

- Trận ác đấu sắp tới của chúng ta chỉ giới hạn giữa tại hạ và cô nương. Tại hạ chết tức là cô nương báo được thù, xin đừng tìm người Vô Cực Môn nữa.

- Được, còn nếu ta chết nhất định sẽ có người tiếp tục tìm các hạ đấy.

- Tại hạ giết Cảnh nhị công tử đã thành việc lỡ dĩ, có lẽ tại hạ cũng phải chết mới xong.

Thiếu nữ bỗng thở dài, than:

- Kỳ thực, điều ấy cũng chưa chắc đúng. Cảnh nhị công tử đã giết người Vô Cực Môn tất các hạ phải báo thù cho sư huynh đệ, nếu bây giờ ta giết các hạ, thiết tưởng mai đây cũng có người tìm ta báo thù.

- Vâng, Cảnh nhị công tử đã giết mấy chục mạng người Vô Cực Môn, trong ấy có không ít người hoàn toàn không biết võ công như lũ nô bộc. Cô nương cho rằng như vậy mà hắn không đáng chết nữa ư?

Đột nhiên trường quát lớn:

- Thôi! Các hạ xuất thủ đi!

Sở Tiêu Phong trầm ngâm một chút:

- Vâng! Tại hạ xin tuân lệnh.

Chàng là người tiêu sái không câu nệ tiểu tiết, trường kiếm trong tay chàng rung nhẹ đâm thẳng tới. Thân hình thiếu nữ nghiêng qua rồi hốt nhiên nàng chuyển thân tung người tiến lên, tay hữu nàng vươn tới điểm lại hai bước, trường kiếm xoay chuyển chém một đường ngang eo đối phương.

Thân pháp của thiếu nữ nọ không phải quá mau nhưng tính toán thời gian xuất thủ cực chính xác, thế tấn công lại vô cùng lợi hại. Nàng cười nhẹ một tiếng lại tiến lên một bước nữa tung cước đá vào cổ tay phải của chàng. Sở Tiêu Phong chau mày trầm nghĩ:

- Nha đầu này không muốn sống nữa sao chứ? Ta phải dạy cho một bài học.

Kiểm thế chàng đang chém ngang bồng quét thẳng lên đâm vào vai phải thiếu nữ, đầu kiếm chàng như bị chạm vào một vật cứng ngân lên một tiếng. Sở Tiêu Phong ngăn người, cước bộ của thiếu nữ áo lục đã tới trúng ngay vào cổ tay chàng, trường kiếm bay tung ra xa.

Thiếu nữ mỉm cười:

- Sở Tiêu Phong, các hạ đã mất kiếm rồi, bây giờ chúng ta hãy đấu quyền chưởng xem sao?

Chàng lùi lại ba bước kinh ngạc:

- Cô nương, trong áo cô nương có đeo giáp sắt chăng?

Thiếu nữ thản nhiên:

- Các hạ nhìn kỹ xem ta có phải giống người đeo giáp sắt không?

- Ít ra tại hạ cũng phân biệt được, không phải cô nương chỉ dùng khí công mà đón được kiếm tại hạ.

Thiếu nữ không đáp, đột nhiên nàng xuất thủ tấn công, chưởng thế nàng đảo lộn như bay. Sở Tiêu Phong đưa chưởng lên nghênh tiếp chặn thế tấn công của nàng lại. Võ công nàng hết sức kỳ dị lợi hại khiến đối phương bị áp lực rất lớn, rất may võ công của Sở Tiêu Phong quá bác tạp, mỗi lần chàng lâm vào thế nguy, lập tức chàng lại xuất thủ một chiêu kỳ học. Những chiêu ấy toàn bộ là thần diệu, chẳng người nào dễ dàng hóa giải được hiểm nguy mà còn thường thay đổi được thế bại, chỉ cần chàng chuyển mình lướt qua, đã biến từ liệt thế sang ưu thế.

Nhiều lần như vậy chứng minh thiếu nữ hoàn toàn chưa phải là đối thủ của chàng, và chứng minh kiếm chiêu chép trong vô danh kiếm phổ hơn hẳn kiếm pháp Vô Cực Môn. Toàn bộ chiêu thế tấn công của trường áo lục bị chàng hóa giải khá dễ dàng. Chỉ còn một loại võ công duy nhất Sở Tiêu Phong chưa thi triển là mấy chiêu tuyệt học do Bang chủ Cái Bang truyền thụ. Sở Tiêu Phong càng đánh càng kinh hoàng, chàng nhận ra võ công của thiếu nữ áo lục này tựa hồ hơn hẳn cả Cảnh nhị công tử. Thiếu nữ áo lục cũng như chàng, càng đánh càng sợ hãi vì nàng cũng nhận ra võ công Sở Tiêu Phong vẫn còn ẩn chứa rất nhiều bí hiểm.

Hốt nhiên trường dừng tay nhảy ra xa năm thước, lạnh lẽo nói:

- Sở Tiêu Phong, chúng ta dừng lại một chút được không?

Chàng hỏi:

- Ý của cô nương là...

- Có vài chuyện ta muốn hỏi các hạ trước đã. Sự thực các hạ có thật là đệ tử Vô Cực Môn hay không?

- Cô nương hỏi vậy là có ý gì?

- Võ công chiêu số của các hạ chẳng giống gì với chiêu số của Vô Cực Môn cả. Nói thật với các hạ, chiêu số võ công Vô Cực Môn ra sao chúng ta hiểu rất rõ, dù có nhắm mắt ta đều có thể ứng phó được. Còn võ công các hạ ta hoàn toàn lạ lẫm chưa thấy qua bao giờ.

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Cô nương, chuyện ấy có quan trọng gì đâu?

- Tự nhiên là rất quan trọng, ta mới hỏi.

- Cô nương, tại hạ cũng muốn hỏi cô nương một vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Võ công của cô nương là do ai truyền dạy?

- Sư phụ ta.

- Nhưng lệnh sư là ai? Cao danh quý tánh của người là gì, hiện nay ở đâu?

Thiếu nữ thở dài:

- Điều ấy không thể cho các hạ biết được, vì hiện tại ta không tin ta có thể giết được các hạ nữa rồi.

- Cô nương, lệnh sư là ai cô nương không chịu nói vậy mà sao lại bắt tại hạ nói ra nguồn gốc võ công của mình? Như thế không phải là bắt công lăm sao?

- Không phải bắt công mà là vì ta lấy làm kỳ quái.

- Bắt luận cô nương nghi vấn ra sao, tại hạ cũng không thể trả lời.

- Tại sao?

- Vì chúng ta không phải bằng hữu mà là địch thủ.

Thiếu nữ thở dài:

- Sở Tiêu Phong, nếu ta không giết được các hạ, khi quay về ta biết ăn nói làm sao với sư phụ ta đây? Vì ta lỡ hứa với sư phụ sẽ mang đầu của các hạ về

rồi.

Sở Tiêu Phong ngạc nhiên:

- Ủa! Thế ra việc tại hạ giết Cảnh nhị công tử, sư phụ cô nương cũng đã biết rồi?

- Biết rồi, Sở Tiêu Phong, phải chăng các hạ cũng đã thấy ta chưa thể là địch thủ của các hạ? Hôm nay ta sẽ quyết phân thắng bại với các hạ ta mới an tâm.

Dứt lời nàng động thủ liền, hai người lại tiếp tục ác đấu dữ dội, lần này thiếu nữ đã rút kiếm và dĩ nhiên chàng cũng kịp nhặt trường kiếm lên. Sở Tiêu Phong không nhường chiêu nữa, chàng tấn công tới tấp. Nhưng ngoài cả dự liệu của chàng, thế thủ của thiếu nữ ẩn mặt dày đặc khiến chàng không sao phá được, hai bên đấu bất phân thắng bại.

Đột nhiên có một tiếng do binh khí chạm mạnh vào nhau ngân lên, song kiếm chạm vào nhau trong một chiêu, nội lực của cả hai tám lạng nửa cân nên vẫn không sao phân thắng bại. Trong lúc song kiếm giao tiếp và nội lực đẩy vào nhau, tay tả Tiêu Phong đột nhiên đánh ra một chưởng, thế chàng cực kỳ ảo. Thiếu nữ vội giơ chưởng lên nghênh tiếp nhưng không ngăn được chưởng lực của chàng. “Bình” một tiếng, chàng đánh trúng vai tả nàng, nàng lão đảo loạn choạng buộc phải lùi lại hai bước. Đây chính là cơ hội cho Sở Tiêu Phong xuất hiện tấn công tiếp, nhưng chàng lại không động thủ, không hiểu chàng có ý hạ thủ lưu tình hay vì chàng không kịp xuất kiếm.

Thiếu nữ hốt hoảng đưa kiếm án ngang ngực nhìn Sở Tiêu Phong, nàng buột miệng khen:

- Chưởng pháp lợi hại thật.

Chàng mỉm cười:

- Đa tạ quá khen!

Nàng lại thở dài rút kiếm vào vỏ:

- Coi như ta thua rồi.Ồ! Chưởng của các hạ quá cao minh, hoàn toàn gây bất ngờ cho ta.

- Cô nương, tại hạ chỉ muốn coi trận đấu hôm nay không ai thắng ai thua, chúng ta hòa nhau.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Ta không đủ sức giết các hạ thì chỉ còn một cách là các hạ hãy giết ta.

- Nếu như tại hạ muốn báo thù cho Vô Cực Môn thì đây chính là cơ hội tốt, thế nhưng rất tiếc trong lòng tại hạ không đến nỗi thù hận thâm sâu như thế. Chúng ta hãy tạm chia tay thôi...

———— oOo ————

HẾT QUYỂN 4